



ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ

— Άλλες πάλι ιδιοτροπίες μας παρουσιάζει η εφετηνή καλοκαιρινή μόδα. Τα τελευταία Παριζιάνικα φουσάκια παρουσιάζουν όλα τα καλοκαιρινά γυναικεία καπέλλα, φτιαγμένα από υφάσματα παλτών ζευτιλίων με γαντιούδες από μικρά λασέρια κολοκυθάκια. Στο εμπρός μέρος της ψάθας, μπορεί να κρέμεται χαριτωμένα ή ένα μικρό ρολογάκι ή ένα μικρό πιάνο.

— Πολύ εξαντλητική είναι εφέτος οι φορές της πλάας. Κατασκευάζονται από λαχανόφυλλα αγγούρι με μια μικρή υπημίλια από φύλλα παλαιών ημερολογίων, αλλά μόνο με τις μονές ημερομηνίες. Η δεκάτη τρίτη του μηνός παραλείπεται ως γρουσουζιά.

— Οι φορές αυτές στο πίσω μέρος δεν κουμπώνουν, με κουμπιά συνηθισμένα ή με σούστες και κόπτες. Όχι. Ακόμη καταργήθη και το άτακτο «έκλαϊρ» που κλείνει ένα φόρεμα αυτόματως.

— Απλούστατα, οι φορές αυτές εις το πίσω μέρος κολλάνε με όλην γύμνησιν την όπισθεν ή κομψή κοιλία πρέπει να έχει πάντοτε μαζί της ο' ένα μικρό σαλινιόριο όπως και το ρούζ των χειλέων.

— Οι σεμιζέτες που θα κορεθούν εφέτος πρέπει να είναι από τορίστο. Άντι κουμπιά, κουφετάκια κινήσε ρόζ. Είναι τρέ-τρε-σ'κ.

Η ΝΤΕΜΙ—ΜΟΝΤΑΙΝ



Η ΣΤΗΝ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Έκλεκτή κουζίνα

Κουδουνάκια δ' υγκρατέν.

Λαμβάνομεν μισή δόξα — για πέντε άτομα — κουδουνάκια μικρά και άφου τα κάνομε ένα κολλή και το δέσσομε στο λαμό του σκύλου μας, τα αφήνομεν έτσι περίπου μία εβδομάδα, για να αιτένοιν.

Εν τώ μεταξύ ετοιμάζομεν την σάλτσα μέσα εις την όποιαν θα βράσουν.

Η σάλτσα αυτή γίνεται εάν λυώσομε στο τηγάνι μικρές ποντικοκούρες με ανάλογο λίπος παχουλής κυρίας, και άφου προσθέσομε δύο θερμόμετρα φυλοκοπανομένα.

Όταν είναι έτοιμη η σάλτσα, ρίχνομε τα κουδουνάκια, τα όποια θα έχουν εν τώ μεταξύ αιτέψει και τα αφήνομεν να πάρουν μία βράση. Τα άνακατεύομε συχνά-συχνά, με προσοχή, να μην τα αφήνομε να κουδουνίζουν μέσα στην κατσαρόλα, γιατί θα μαζεψή όλη η γειτονιά, νομίζοντας ότι περπάνα μασκαράδες.

Άφου πάρουν τη βράση, άνοίγομε το παράθυρο και τα πετάμε στο δρόμο, προσέχοντας μόνο μήπως περνάει κανένας από κάτω και βρούμε τον μπελά μας.

Ο ΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ



Τρεις συμβουλές την εβδομάδα

— Μην καταπίνετε ποτέ άναμμένα τσιγάρα. Μπορεί να σάς περάξουν στο στομάχι.

ΛΑΦΡΕΔ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

— Είναι άπρεπες να δένεσθε στο δρόμο. Όταν δεν χωνεύετε κανένα, καλέστε τον στο σπίτι σας και εκεί με άνεσιν του σπότη το κεφάλι.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΙΒΕΝ

— Φροντίστε για την διάδοσι της δημοσίας καραπαςίας. Είναι ή πιο σικ χειρονομία που μπορεί να γίνει.

ΜΑΡΚΟΝΙ

Τύποι άνδρων

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Ένας γιατρός κυρίες μου, και μη σάς φύγη λόγος. Ό,τι και να 'να δηλαδή, χειρουργός, παθολόγος, Ξέρει το κάθε γιατρικό, για όποιον υποφέρει. Και μοναχά του έρωτα το γιατρικό δεν ξέρει.

Αν παθολόγος λέγεσθε και φήμης ξακουσμένης. Μιά καλημέρα να σοσ πη, άγέσως, άρρωσταίνετε. Κι' αν είναι οδοντογιατρός κι' έχει ένα γέρι τρέλλα.

Εις τη στιγμή της πληρωμής, σοσ παίρνει τη μασέλα!.. Άν είναι μάμος...προσοχή!.. γιατί είναι από κείνους που με μοναχά μία ματιά...έγκυμονούν κινδύνους!..

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ό δικηγόρος βέβαια, έχει κι' αυτός μία φήμη. Τη ρεζιλεύει τακτικά τη δόλια του έπιστήμη. Προσόντα έχει βέβαια και αρκετά μεγάλα :

Τόν παίρνει για πλημμέλημα και πας εις την κρεμάλα!..

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ

Τρίτος μας τύπος έτυχε να είναι ο άρχιτέκτων. Τύπος κι' αυτός επίλεκτος εις τύπων επίλεκτων. Αυτός γυναικες δεν κυττά σαν άλλα πλληλάκια.

Άπασχολείται διαρκώς με τοίχους και ντουβάρια.

Ο ΕΣΤΙΑΤΩΡ

Άν έχει εστιατόριο, σπουδαίο και μεγάλο. Σας βεβαιώ κυρίες μου, χωρίς καν' ν' άμφιβάλω. Πώς φτάνει τόσα φαγητά, κι' αν έχει ύφος γόη.

Εκείνος πάντα προτιμά, χυλόπητες να τρώη!..

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Εάν τυχόν σάς έτυχε αεροπόρος βέρος. Μπλέκει τις φιλένες του με λόγια του άέρος. Ξέρει καλά την τέχνη του, κι' όταν καμμία του άρέσει.

Της βάζει κι' αλεξίπτωτο...στά μοιλακά να πέση!..

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Εάν ενδιαφέρεσθε για δημοσιογράφο. Θέλει μεγάλη προσοχή, σ' αυτά όπου σάς γράφω.

Αυτό, του άρέσουν τα ξενά, κι' άς λέν οι διαδόσεις. Κυκλοφορεί στα θηλυκά, εις πολλαπλάς εκδόσεις.

Ο ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ

Άν είναι πάλι παπουτσης μοντέρνος και τρανός. Γι' αυτόν σάς λέω ειλικρινώς.

Πώς μοναχά στον έρωτα δεν τάχει καταφέρει. Κι' άπειρες τα παπούτσια του του δίνουνε στο χέρι!..

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ό φωτογράφος, και αυτός δεν είναι τόσο εν τάξει. Μιά ώρα του χρειάζεται μόνο να σέ κυττάξη...

Κι' αν πας να φωτογραφιστής και βιαστική κομμάτι. Φωτογραφίζεσαι γερή και βγαίνεις... μ' ένα μάτι.

Ο ΑΝΘΡΩΠΩΛΗΣ

Ό ανθρωπώλης τάχατε που μας περιποιείται. Και σεις θ' αντίληφθητε.

Πώς έχει άνθη έξοχα και ζέρμπες και καλάθια. Μά τη στιγμή της πληρωμής, νοιώθομε και... τ' άγκάθια!..

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ίδιοκτήτης, αν τυχόν, σας τύχη, σινεμά. Είναι καλός, πολύ καλός... δεν το άρνούμαι, μά προτίμησε το σινεμά να 'γη επάγγελμά του.

Γιατί του άρέσει σκοτεινά να κάνει τη δουλειά του!..

Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

Ό καπετάνιος ρίγνεται, άλλ' όμως συμφόρα του. Συνηθισμένος φαίνεται να γάνη τα νερά του...

Αυτός που μπορεί πέρασε, γυλιάδες, μία - μία. Πάντα μπροστά σε θηλυκά, τον πιάνει η τρικυμία!

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΡΦΙΑ

— Αίσθθησιν μεγάλην έπροξένησεν ή εμφάνισις γνωστής κοντέσας στις λιποδρμίες του λονάν εις το Παρίσι, λόγω των τελευταίων καλλονικών που μεταχειρίζεται.

— Ούτω, ή κοντέσσα άνεφανίσθη με πράσινα δόντια, βαμένα επιμελώς με λαδομπογιά, και από κάθε της αυτί έκρεμότανε ένα μικρό σκόρδο για το μάτι.

— Τα μαλλιά της κοντέσας ήσαν μπλε, κτενομένα με επιμέλειαν εις σχήμα θησαυκός κροκοδείλου. Τέλος ή άμορφη κοντέσσα εις συμπαράσταν των καινοτομιών που λανσάρει εις τα ζητήματα της γυναικείας καλλονής, όταν έκλεινε ήδυσσας τα μάτια της, άφανε να φαίνεται επί των κλειστών βλεφάρων της από ένας ρόζ χαρτοπόλεμος.

— Εις έρώτησιν διαφόρων δημοσιογράφων, ή άρσας κοντέσσα έδήλωσε τα έξης περιπούδαστα :

1ον) Ότι ή γυναικεία καλλονή, υπό την έπίδρασιν των χρόνων έχει ύποστη τρομακτικήν έξέλιξιν.

2ον) Ότι ο άντιπροσωπευτικός τύπος της γυναικείας καλλονής, δεν είναι πλέον ούτε ή Άφροδίτη της Μήλου, ούτε ή Τζοκόντα του Λεονάρδου Ντά Βίντσι.

3ον) Ότι πρέπει ή γυναικεία με την καλλονήν της, να προκαλή ισχυράν έκρηξιν γέλωτος άμα τη εμφάνισις της.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ



ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' ένα κορόιδο

Πάντοτε τα κάνεις ρόδιο. Και δεν πέτυχες ποτέ σου. Είσαι πάντοτε κορόιδο. Εις τους δίδεν έρωτές σου.

Οι γυναίκες σε παιδεύουν. Και αν δεν το ξέρεις, δες το. Διαρκώς σε κοροϊδεύουν. Πάντοτε σ' αφήνουν ρέστο!..

Κι' όλοι πιά — τι κοροϊδία — θα σοσ πούνε δεν δέν. Είναι πιά ή κοροϊδία. Σήμα σου κατατέθεν!..

ΜΙΑ



Από τα φαιδρά

— Τι κροσί προτιμάτε στα γλέντια σας; Άσπρο ή μαύρο ;

— Μαύρο, γιατί πεινώ τη μακαρίτισσα την γυναίκα μου !



Μοντέρνοι γαμπροί. — Η μία μου κόρη παίρνει προίκα κύρια 400.000 δραχμές. Η μικρότερη παίρνει 250.000... Ποιά προτιμάτε; Τη μικρή ή την μεγάλη ;

— Άν θέλετε να συμβιβασθώμε μπορού να κάνω ένα μύγμα. Τη μικρή κόρη με τη μεγάλη την προίκα !



Στο μουσικό κατάστημα : — Ήθελα ν' αγοράσω κομμάτια του πιάνου.

— Κομμάτια δεν πουλάμε δεσποινίς. Άν θέλετε πιάνο ολόκληρο, εύχαριστώ !



— Οι μισοί άντρες του κόσμου, έλεγε μία διανοημένη κυρία, είναι βλάκες ή τρελλοί.

— Και οι άλλοι μισοί μένουν άνυπαντροί!... συνεπείρσσε κάποιος.



Ό σάχυος προς τον φωτογράφο : — Όταν θα πτή τις πεθεράς μου να γελάση, είδομίσθε με. Έχω χρόνια να την δώ γελαστή!



Αίσθησιν μεγάλην

«Γυναίκα»

Ένα περίφημο ιστορικό άνάγνωσμα

ΜΑΝΤΩ

Η ήρωίς του 1821, γραμμένο από την πένα του Άκαδημαϊκού

ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ



«Η Γυναίκα»

σε κάθε της φύλλο δημοσιεύει άπαντες της διακεκριμένης Ιατρού Κας

ΧΡ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

επί ζητημάτων των άναγκαστριών μας για ζητήματα

ΜΟΡΦΙΑΣ



Επίσης

«Η Γυναίκα»

προς εξυπηρέτησιν των άναγκαστριών της που θέλουν να εύρουν εργασία, δημοσιεύει σε κάθε της φύλλο διαρεάν

ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Εις την προσπάθειάν της ταύτην συνεργάζεται με το «ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ», ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.



Διαδίδετε την

«Γυναίκα»

Είναι το μόνο Γυναικείο περιοδικό στην Ελλάδα.

ΣΕΛΙΔΕΣ 24

Δραχμαί 3 —



Η ΠΡΩΤΗ ΤΩΝ "ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ", ΟΠΩΣ ΕΠΑΙΖΕΤΟ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΠΡΟ 2500 ΕΤΩΝ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ σήμερον να παραστώμεν ο Ένα από τα μεγαλύτερα καλλιτεχνικά γεγονότα της τελευταίας περιόδου. Είς το "Θεατρὸν Ἡρώδου" τοῦ Ἀττικου, ὅπου ἀνιχνεύθη ἡ ἀναβίβασις ἀπὸ ἐκλεκτῶν συγκροτημάτων ἡθοποιῶν, ἐιδικευμένων στὴς παραστάσεις τῶν ἀρχαίων δραμάτων αἱ "Φοινίσσαι" τοῦ Εὐριπίδου. Τὸ ἔργον ἐπαίχθη καὶ ἄλλοτε πρὸ ἐπὶ τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, κατὰ διδασκαλίαν τοῦ ἀφημονοῦ Φωτοῦ Πολίτου. Ἀλλὰ ἡ ἐφετηρὴν παράστασις παρουσιάζει βλῶς ἰσχυρότερον ἐνδιαφέρον καὶ ἀναμένεται μὲ πραγματικὴν ἀντιμονιμασίαν ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους τῆς σοβαρᾶς τέχνης, λόγῳ τοῦ ἐξαιρετικοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἀναβιβασθῇ τὰς ἡ πόσ σπουδατικὴ τραγωδία τοῦ πρὸ μεγάλου τραγικοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Πράγματι τὴν φορὰν αὐτήν αἱ "Φοινίσσαι" πρόκειται νὰ παιχθῶσι ὅπως ἀκριβῶς ἐπαίχθησαν καὶ στὴν πρεμιέρα τοὺς πρὸ 2500 ἐτῶν στὸ παραπλεῖρον τοῦ "Θεατροῦ ἀρχαίου" τοῦ Διονύσου.

Διὰ αὐτὰ ἐπεδίωξαν ἀκριβῶς ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης κ. Λίνος Καρζής, πού ἔχει ἀναλάβει τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου. Νὰ δημιουργήσῃ τὴν πραγματικὴν ἀτμόσφαιραν μὲσθ στὴν ὁποῖαν ἐκτυλλίσσεται ὁ τραγικὸς μῦθος τοῦ Εὐριπίδου. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλα τὰ γνωστὰ τεχνικά μέσα τοῦ ἀρχαίου θεάτρου.

Ἔτσι οἱ ἡθοποιοὶ πού θὰ παίξουν σήμερον εἰς τὴν παράστασιν τῶν "Φοινισσῶν" θὰ ἐμφανισθῶσι μὲ προσομοίαν (μάσκες) πού θ' ἀπεικονίζουν εἰς ὑπερφυσικὸν μέγεθος τὰ πρόσωπα ὧν τὸν ἥρωα τῆς τραγωδίας. Κατὰ συνέπειαν, θὰ φορέσουν καὶ κοσμοῦς, ὅπλ., ὕψηλα παπούτσια. Ἐπίσης θὰ φέρουν χειρῶς — μεγάλα γάντια εἰς τὰ χέρια, παραγεμίσματα εἰς τοὺς ὤμους καὶ ποδήρεις χιτῶνες, ὅπως ὥστε τὰ σώματά των νὰ εὐδοκῶνται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ὑπερφυσικὰς διαστάσεις τῶν προσώπων. Περὶ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ὅταν θ' ἀρχίσῃ νὰ σπουραυτῇ τὸ θεῖον ὅσον θὰ φαντασθῇ μὲ ἀναμνηστικὴν πύραυλόν, μόνον δὲ ἀπὸ πλείονος ἢ παραστάσεως, θ' ἀνέλθῃ ἕνας προβολεὺς γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐξόδος τοῦ κοιντοῦ ἐκ τοῦ θεάτρου.

Η ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σκηνογραφίαν, ὁ κ. Λίνος Καρζής ἐσκέφθη νὰ ἐξασφαλίῃ τὰ χονδροειδῆ ρωμαϊκά τοιχώματα πού δεσποῦν τῆς σκηνῆς τοῦ "Θεατροῦ. Διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἐκάλεσε ἐλὼκλῆρον τὸν ἐσπερικὸν μέτρος τῆς παραστάσεως τοῦ "Θεατροῦ μὲ τετραγωνικὸν κτιριακὸς πλάτος ἐξιδιαιτέρως ἀνηγειρεῖ ἕνα πραγματικὸν οἰκοδομικὸν μεγαθύμιον ὕψους 17 μέτρων, πού ἀναπαύεται τὴν πρόσῳπν τῶν ἀντακτόρων τοῦ Οὐδύποδος, εἰς τοῦ ὁποῖο τὰ ἀγὰνθ διαιμερισμένα διεδραματίζονται ἡ φοβερά τραγωδία. Τέλος διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ὁ-



Ο 'Ετεκλής

μέτρων, γύρω ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ "Θεατροῦ. Διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἐντύπωσις μὲς ἀρχαίας θεατρικῆς παραστάσεως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔρ-

γῶν, μεγάλη χωροδία θὰ φάλλῃ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς μέσα ἀπὸ τὸ ἀνὰκτορον τοῦ Οὐδύποδος τὸν ὕμνον πρὸς τὸν Διόνυσον ἀπὸ τῆς Βάσχεις τοῦ Εὐριπίδου, ἐπὶ μουσικῆς τοῦ κ. Ψάχη, ἐνθ' ὁ ἱερεὺς τοῦ ἱεροῦ θ' ἀνάπτη τὴν τραγικὴν θυμὴν στὸν βαλὼν πού εὐρίσκεται στὸ μέσον τῆς σκηνῆς.

Ποῖοι θὰ παίξουν;

Ἡ μετάφρασις τοῦ ἔργου ἀφελείται εἰς τὸν ἐκλεκτὸν λογοτέχνην κ. Ν. Ποσιώτην, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς δύο προηγούμενα τεύχη τῆς "Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως". Αἱ σκηνογραφίαι ἔχουν ἐπὶ τῇ βάσει μακέτας τοῦ καλλιτέχνη κ. Γιάννου Ρωμανοῦ.

Καὶ τὰς λίγα λόγια γιὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ ἔργου. Τὸν ρόλον τῆς Ἰοκάστης θὰ υποδυθῇ ἡ ἐκλεκτὴ δραματικὴ καλλιτέχνης κ. Ἑλ. Ξαποδοῦ καὶ τῆς Ἀντιγόνης ἡ κ. Ἀλ. Ζωγράφου. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνδρικοὺς ρόλους, δ κ. Ν. Ζωγράφος θὰ ἐμφανισθῇ κάτω ἀπὸ τὸν προσώπων τριῶν ἡρώων τῆς τραγωδίας, τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ τοῦ Α' καὶ Β' Ἀγγέλου. Εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς ρόλους τῆς Πολυκλῆς, τοῦ Τερεσία καὶ τοῦ Οὐδύποδος θὰ ἐμφανισθῇ δ κ. Θ. Μαρτίνος. Τὸν Μενέκλα θὰ υποκριθῇ δ κ. Μακρῶνης, τὸν δὲ Κρέονα δ κ. Ἀργύρης.

Ὁ χορὸς θ' ἀποτερισθῇ ἀπὸ τὰς διδὰς Καλοπότη, Ἀλεξ. Παναγιῇ, Βαρβ. Δελιβορᾶ, Θ. Μπαλῆ, Ἑλ. Παρούση, Π. Ἀποστολάτου, Ἑλ. Καρζή, Νίτσαν Βράνη, Κούσαν Βέρρη, Χρηστίναν Γρίβα, Ἀννὰ Μαυράκη καὶ Νίαν Χριστοποῦλου μὲ κορυφαίαν τοῦ χοροῦ τὴν διδὰ Μολάναν Χριστοποῦλου.

Αἱ εἰσπράξεις τῆς παραστάσεως θὰ διατεθῶσι εἰς τὸν Σύνδεσμον Γυναικῶν τὸ Σπίτι τοῦ Κοριτοῦ, λόγῳ δὲ ἀκριβῶς τοῦ φιλαθρωπικοῦ σκοποῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπει ἡ παράστασις, τὴν ἀνέλεον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ αἱ Α.Λ.Β. Β.Υ.Υ. ὁ Διάδοχος πρίγκηψ Παῦλος καὶ ἡ σύζυγός του πρίγκησσα Φρειδερίκη. Τὸ διαδοχικὸν ζεύγος ἐδίδωκεν ὅτι θὰ παραστή εἰς τὴν παράστασιν. Ἐπίσης εἶναι πιθανόν ὅτι θὰ τελεσθῇ ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὁμογενῶν Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως κ. Καρζήν, τὸν ὑπογράφον Διοικητὴν Προτεκτοράτου κ. Κ. Κοτσίαν, τὸν διμαρχον Ἀθηναίων κ. Α. Πιπιδά, τὸν κ. Λουκᾶν Ροῦρον, τοὺς πρεσβευτὰς κ. κ. Οὐσταζοῦ, Κόσμ. Σισμάνω κλπ. καὶ τὰς κυρίας Αἰκ. Κοτσίαν, Μ. Ὑ. Ψηλᾶν, Νέλλην Μακροῦλάν, Ἐδμονδὴν Δροσποῦλου, Ναντὴν Τσαλᾶν, Ρίτα Κύρου καὶ Κατὴ Παπατοράτου.

Ἡ παράστασις τῶν "Φοινισσῶν" πλὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ, θὰ προσλάβῃ καὶ χαρακτῆρα κοσμικοῦ γεγονότος.

ΕΛΕΝΗ ΣΦΙΝΔΑΙΟΥ

Καὶ τὰς λίγα λόγια γιὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ ἔργου. Τὸν ρόλον τῆς Ἰοκάστης θὰ υποδυθῇ ἡ ἐκλεκτὴ δραματικὴ καλλιτέχνης κ. Ἑλ. Ξαποδοῦ καὶ τῆς Ἀντιγόνης ἡ κ. Ἀλ. Ζωγράφου. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνδρικοὺς ρόλους, δ κ. Ν. Ζωγράφος θὰ ἐμφανισθῇ κάτω ἀπὸ τὸν προσώπων τριῶν ἡρώων τῆς τραγωδίας, τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ τοῦ Α' καὶ Β' Ἀγγέλου. Εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς ρόλους τῆς Πολυκλῆς, τοῦ Τερεσία καὶ τοῦ Οὐδύποδος θὰ ἐμφανισθῇ δ κ. Θ. Μαρτίνος. Τὸν Μενέκλα θὰ υποκριθῇ δ κ. Μακρῶνης, τὸν δὲ Κρέονα δ κ. Ἀργύρης.

Ὁ χορὸς θ' ἀποτερισθῇ ἀπὸ τὰς διδὰς Καλοπότη, Ἀλεξ. Παναγιῇ, Βαρβ. Δελιβορᾶ, Θ. Μπαλῆ, Ἑλ. Παρούση, Π. Ἀποστολάτου, Ἑλ. Καρζή, Νίτσαν Βράνη, Κούσαν Βέρρη, Χρηστίναν Γρίβα, Ἀννὰ Μαυράκη καὶ Νίαν Χριστοποῦλου μὲ κορυφαίαν τοῦ χοροῦ τὴν διδὰ Μολάναν Χριστοποῦλου.

Αἱ εἰσπράξεις τῆς παραστάσεως θὰ διατεθῶσι εἰς τὸν Σύνδεσμον Γυναικῶν τὸ Σπίτι τοῦ Κοριτοῦ, λόγῳ δὲ ἀκριβῶς τοῦ φιλαθρωπικοῦ σκοποῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπει ἡ παράστασις, τὴν ἀνέλεον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ αἱ Α.Λ.Β. Β.Υ.Υ. ὁ Διάδοχος πρίγκηψ Παῦλος καὶ ἡ σύζυγός του πρίγκησσα Φρειδερίκη. Τὸ διαδοχικὸν ζεύγος ἐδίδωκεν ὅτι θὰ παραστή εἰς τὴν παράστασιν. Ἐπίσης εἶναι πιθανόν ὅτι θὰ τελεσθῇ ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὁμογενῶν Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως κ. Καρζήν, τὸν ὑπογράφον Διοικητὴν Προτεκτοράτου κ. Κ. Κοτσίαν, τὸν διμαρχον Ἀθηναίων κ. Α. Πιπιδά, τὸν κ. Λουκᾶν Ροῦρον, τοὺς πρεσβευτὰς κ. κ. Οὐσταζοῦ, Κόσμ. Σισμάνω κλπ. καὶ τὰς κυρίας Αἰκ. Κοτσίαν, Μ. Ὑ. Ψηλᾶν, Νέλλην Μακροῦλάν, Ἐδμονδὴν Δροσποῦλου, Ναντὴν Τσαλᾶν, Ρίτα Κύρου καὶ Κατὴ Παπατοράτου.

Ἡ παράστασις τῶν "Φοινισσῶν" πλὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ, θὰ προσλάβῃ καὶ χαρακτῆρα κοσμικοῦ γεγονότος.

ΕΛΕΝΗ ΣΦΙΝΔΑΙΟΥ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΑΙΖΗΣ

Πρόσωπα:

ΠΕΤΡΟΣ, 27 ἐτῶν.
ΝΙΚΟΣ, 30 ἐτῶν, στενὸς φίλος.
ΛΟΥΚΙΑ, γυναῖκα τοῦ Πέτρου.

(Ἡ σκηνὴ στὴν Ἀθήνα)

Στὸ γραφεῖο τοῦ Πέτρου Ντιβὰκ. Ἔνα τραπεζακὶ σπολιωμένο μὲ βάζο ἀπὸ λουλούδια τῆς ἐποχῆς. Δυο-τρὶς πολυθρόνες. Στὸς τοίχους εἰκόνες. Ἐπίπλα μοντέρνα πλῆρη. Οἱ δυὸ φίλοι, Πέτρος καὶ Νίκος κάθονται. Ὁ Πέτρος διαβάζει τὸν "Νέο Κόσμον".

ΠΕΤΡΟΣ (ἀφ' ὅπου τὴν ἐφημερίδα του).— Ὁραία εἶνε ἡ ζωή...

ΝΙΚΟΣ.— Γιά τοὺς εὐνοούμενους τῆς τύχης... τὸ ἔρω.

ΠΕΤΡΟΣ (χοινογελᾷ).— Ὅπως ἐμᾶστε ἐμεῖς.

ΝΙΚΟΣ.— Ἐξέρω τὸ νεορατὶν σου: Ἐτά ναιτὰς περιόνη, τὰ χρόνια κυλᾶνε... καὶ ἡ εὐτυχία μοιάζει μ' ἕνα ταξιδάκι ποὺ, πού δὲ μὲνι πολλὸν καρὸ στὴ φοιτῆρα πού διώλεσε.

ΠΕΤΡΟΣ.— Μήπως δὲν ἔχω δικίον; Πρέπει κανεὶς νὰ ξέρῃ νὰ ἐπωφελεθῇ ἀπ' τὶς καλὲς ἡμέρας, πού πετᾶνε σάν τὰ χελιδόνια.

ΝΙΚΟΣ.— Τὸ ξέρω πᾶς ἐπωφελεῖται γενικὰ ἀπ' τὴν ζωή. Ἐμεῖς μὲ γυναῖκα θελκτικὴ καὶ χαριτωμένη... καί...

ΠΕΤΡΟΣ (γελῶντας).— Καὶ μὲ ματρεσσα ἀξιοπρεπῆ. Ἡ Λουκία εἶνε ἐσπῆ καὶ τριπταφυλλένια σάν τὴν ἀγὴν καὶ ἡ Σοῦζι μελαχρονὴν, γλυκερὰ, μὲ μπροῦν-τζη ἐπιδερμίδα καὶ μὲ μαύρα βελούδινα μάτια πού βγάζουν φωτιές. Μιλάει μὲ τὴν Ἀρτεμὶ πού βέλπει με ἀποτυπωμένη στ' ἀργαία ἀγάμια καὶ σάν βράζα πού θαυμάζει σὰ μωστέια.

ΝΙΚΟΣ (συλλογισμένος).— Μὴ ξεχνᾷς ἕνα πράγμα, Πέτρο...

ΠΕΤΡΟΣ.— Τι;

ΝΙΚΟΣ (συμφορητικῶς).— Ἐξέρεις πόσο σ' ἀγαπᾷ... Ἀπὸ παιδιὰ συνδεόμεστε στενὰ, ἐμεῖθα ἀχώριστα φίλοι. Δὲ σὺ πού λοιπὸν ἔσπερα τὴν γνώμη μου. Μὴ ξεχνᾷς πῶς ἡ γυναῖκα σου εἶχε κολοσοσταί προικῆ...

ΠΕΤΡΟΣ.— Τί σημασία ἔχει αὐτό; ΝΙΚΟΣ.— Ἐμεῖς καὶ παραξέει. Κεῖνθ σὲ βοήθησε ν' ἀνεβῇς στὰ ψηλά στράματα τῆς κοινωνίας.

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲν τὸ ξεχνᾷ ποτὲ αὐτό.

ΝΙΚΟΣ.— Τὸ ξεχνᾷς καὶ τὸ παραξέει...

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὰ ὅχι, Νίκο μου. Ἀλλὰ πᾶς μου σὸ θεὸ σου, πᾶς δὲ τὸ μάθη; ΝΙΚΟΣ.— Μὰ μήπως εἶνε τόσο δύσκολο; Ἔνα ἀνώνυμον γράμμα ἢ ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποιο «πιστὸ φίλο». Εἶνε τῆς μῦθας, ἔξερεις...

ΠΕΤΡΟΣ (μὲ πεποίθησι).— Δὲ θὰ τὸ πιστέψῃ ποτὲ. Περιφρονεῖ τόσο πολλὸν τοὺς ἀνώνυμους γράμματα, τοὺς θεωρεῖ ἀτίμους. Κι' ὅτε... ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.

ΝΙΚΟΣ.— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό;

ΠΕΤΡΟΣ.— Βεβαίως, φίλε μου. Θὰ σοὶ πῶ καὶ κάτι ἄλλο: Ἡ γυναῖκά σου ἐποχὴ μας δὲ ζητᾷ τὴν ἀποκλειστικότη- τὰ τῆς ἀγάπης σάν τὴν αγία μας, συγχαρεῖ πολλὰς ἀδυναμίας τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἡ γυναῖκα μου δὲν εἶνε ἐπὶ τῆς ἀγάπης.

ΝΙΚΟΣ.— Πρὸς, Πέτρο. Παίξεις τὴν οἰκογενειακὴ σου εὐτυχία σὸ μωκαρὰ... θὰ τὴν χάσεις.

ΠΕΤΡΟΣ (σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι του, περπατᾷ μπρὸς — πίσω σὸ δωμάτιο, τὰ ἑλπίστας ποινῆρα τὸ Νίκο).— Μὰ γυναι- κά δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ κρατήσῃ ἕνα ἄν- δρα — τὸν ἄνδρα τῆς. Ὅλα τὰ προσόντα πού δὲν ἔχει ἡ γυναῖκα μου, τὰ βρῆκα στὸ φιλενάκι μου κι' ὅσα λείπουν στὴν ἐρμηνεία μου τὰ βρῆκα στὴν γυναῖκά μου.

ΝΙΚΟΣ.— Χμ...

ΠΕΤΡΟΣ.— Τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας εἶνε νὰ καταφέρῃς ὁ αὐτὸς νὰ τὰ συμ- βῇ δὲ... Ἐγὼ ἀνακάλυψα αὐτὸ τὸ μυσ- τικόν, φίλε μου.

ΝΙΚΟΣ (σφοδρᾶ).— Αὐτὰ εἶνε ἀσέπ- τος Πέτρο μου. Τελευταία δὲν κρατᾷς θεοὺς τὰ προσήματα. Ἀκούει φοβερὰ πράματα γιὰ σένα. Ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε Πα- ρίσι. Ὅλα μαθαίνονται. Ἀν' ἡ γυναῖκά σου ἀνακαλύψῃ τὶς ἀπιστίες πού τῆς κάνεις, δὲ σὺ δώρη τὰ παπούτσια σὸ χέρι.

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀστείες...

ΝΙΚΟΣ.— Καθόλου... Μιλοῦν πολλὸ σοβα- ρά. Καὶ τὸ σπουδαίτερον ὅ' ἀπατήσῃ τὴν προικὴ τῆς...

ΠΕΤΡΟΣ (φοβισμένος).— Μὴ κάνεις τέτοια ἀσέπτα, Νίκο...

ΝΙΚΟΣ.— Δὲ θάσαι σὲ θέσι νὰ τῆς τὴν ἐπιστρέψῃς.

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὰ ἐσύ... παιδί μου, φέρ- νεις τὸν κατακλιωμένο...

ΝΙΚΟΣ.— Θὰ σοὶ πῶ καὶ κάτι ἄλλο: Ἡ Λουκία εἶνε χαριτωμένη καὶ πολὺ πλου- σία. Πολλοὶ εἰς τῆς εὐτυχίας καὶ ἐποφθαλ- μῶν τὴν περιουσία τῆς. Πρὸς, σὺ λέο.

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὴ φοβᾶσαι, Νίκο μου. Ἡ γυναῖκά μου εἶνε εὐτυχεμένη μαζὶ μου. Ἐρεῖ πᾶς τὴν ἀγάπὴ μ' ἑλῆ μου τὴν καρ- δια...

ΝΙΚΟΣ.— Ὅπως καὶ τῇ ματρεσσα σου. Μοῦσαι πᾶς περὶ τὴν μὴ μὲρα μ' αὐ- τὴν τὴ Σοῦζι. Εἶν' ἀλήθεια;

ΠΕΤΡΟΣ.— Καὶ τί μ' αὐτὸ; Τὰ βρά- δα καὶ τὶς νύχτες μένω μὲ τὴν γυναῖκά μου. Δὲν τῆς φθάνει αὐτό; (Γελάει).

ΝΙΚΟΣ (σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι του).— Δὲν τὰ βλέπω καλά τὰ πράματα. Καὶ φο- βᾶμαι μήπως ἡ προειδοποίησίς μου ἔργε- ται λίγο ἀργά...

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἐχε γαῖα... Πάντως δὲ, τι καὶ νὰ συμβῇ, δὲ θὰ τῆς πᾶς ἐξ σὲ προει- δοποίησα. Ἐχε γαῖα. (Φεύγει...)

ΠΕΤΡΟΣ (κάθεται σὸ πιάνο καὶ παίζει ἕνα παγκλὸ τῆς μῦθας. Εἶν' εὐθὺς, εὐχα- ριστημένως ἀπ' τὸν ἑαυτοῦ του).

Ἡ ἄλλια πέτρε ἀντι-συν-αγὰ γιὰ νὰ ση- κώθῃ ὅτερα ἀπὸ λίγο.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα. Στὸ γραφεῖο τοῦ Πέτρου. Ὁ Πέτρος εἶνε νεοεισαμένος. Κα- πνίζει περπατώντας μπρὸς-πίσω μέσα σὸ δωμάτιο. Μπαίνει ἡ Λουκία. Φορεῖ φθινο- παρινὴν ὥραια τουαλέττα κι' ἕνα καπελάκι τῆς μῦθας.

ΛΟΥΚΙΑ (ψυχρά).— Μὲ ζήτησες;

ΠΕΤΡΟΣ.— Ναί. (Κάθεται σὸ γραφεῖο του): Θάθελα σὸ οὐ μιλῶ. Δὲν κάθε- σαι;

ΛΟΥΚΙΑ.— Ὅχι... Βιάζομαι νὰ πάω στὴν πόρτα μου.

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲν μοὶ δίνεις ἕνα τέταρτο;

ΛΟΥΚΙΑ (κάθεται σὲ μὴ πολυθρόνα).— Σὺ παρακαλᾷς νὰ σοὶ σύντομος γιὰ τὴν βία- ζομαι...

ΠΕΤΡΟΣ.— Λουκία, φλῶστερεις πολὺ μὲ τὸν κ. Τ. καὶ αὐτὸ δὲ μοὶ ἀρέσει.

(Α ὁ λ α ι α)

ΝΤΑΙΖΗ

ΝΤΑΙΖΗ

ΝΤΑΙΖΗ

ΝΤΑΙΖΗ

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΟΙ ΝΕΟΙ

ΟΛΟΣ ὁ κόσμος σήμερα μιλεῖ γιὰ τοὺς νέους. Κι' ἐμεῖς ἐπίσης. Ἀγα- τοῦμε καὶ πιστεύομε στὰ νεῖατα.

Γι' αὐτὸ καὶ προσκαλοῦμε σήμερα τὶς νέες καὶ τοὺς νέους ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας νὰ μᾶς ἀπαντήσουν στὶς ἐρω- τήσεις πού τοὺς θέτομε. Θέλομε νὰ ξέρωμε πῶς σκέπτονται οἱ νέοι ἀναγνώστες μας. Στὸ τέλος θὰ τοὺς δώσωμε τὶς ἀπαντήσεις τοῦ δημοψηφίσματός μας αὐτοῦ.

Σὰς θέτομε βαθεῖες σὲ ἔννοια καὶ ἐλα- φρὰς ἐρωτήσεις, γιὰτὶ καὶ ἡ ζωὴ ἔτσι εἶναι φτιαγμένη, ἀπὸ μεγάλα καὶ μικρὰ πράγ- ματα.

Κυρίως ἀπευθυνόμεθα στὶς νέες καὶ στοὺς νέους ἀπὸ 18 ἔως 25 ἐτῶν.

Γιὰ νὰ ἀπαντήσετε φθάνετε ἕνα λευκὸ χαρτί, ὅπου θὰ βάλετε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐρωτήσεων καὶ τὴν ἀπάντησίν σας σύντομη, περιεκτικὴ, καθαρὴ, χωρὶς ἀναλύσεις, ἐάν εἶναι δυνατόν μὲ ἕνα μόνον ἐπιχείρημα ἢ μὲ ἕνα ναὶ ἢ μὲ ἕνα ὄχι.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΟΙΝΕΣ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

1. Θεωρεῖτε δυνατὴ τὴν φιλία μεταξὺ ἁνδρὸς καὶ μίας γυναίκας;
2. Ἐπιθυμεῖτε νὰ ζήσετε ἕνα μεγάλον πάθος στὴ ζωή σας; Ἐπὶ πᾶς λένε τὰ μυθιστορήματα, ἀκόμη καὶ ἂν σὰς ποτὸς αὐτό;
3. Θεωρεῖτε εὐκόλως τὸν χρόνον σας γιὰ νὰ ἐργασθῇτε γιὰ τὸ καλὸ τῆς οὐτοῦτας;
4. Ἀγαπᾶτε τὰ χρήματα; Κι' ἂν εἶχατε, πῶς θὰ τὰ μετεχειρίζεσθε;
5. Προτιμεῖτε μιὰ ταπειν

Λεονώρα Γκαλιγκάϊ, ή μάγισσα

ΕΙΝΑΙ γνωστός ο ρόλος που έπαιξε η Λεονώρα Γκαλιγκάϊ και ο παράξενος, γοητευτικός και αστακτικός σύζυγός της, Άντονι, στην Αύλη του Έρρικου 4ου της Γαλλίας. Λιγότερο γνωστή είναι η παιδική της ηλικία, στην Φλωρεντία όταν μία μέρα μία ιδιοτροπία του Φραγκίσκου των Μεδίκων, την απέσπασε απ' τη φτώχεια και την αβύσσο για να την δώσει σύζυγο τον παιγιφύλο της στην κόρη του Μαρία, που πέθανε από πληγή στο βασίλειο του παλατιού Πίτσι.

Η άφιξη της μικρής αυτής άγριας, που την παραμονή ακόμα έτρεχε ευπάλυτρη και κουρελιασμένη στα σκουπίδια δρομάρια κάποιου προαετίου της Φλωρεντίας, μετεμόρφωσε το θλιβερό παλάτι. «Στην αρχή, γράφει ο κ. Φρανσουά Πονσετόν, δάκρυα και κραταρροές σαν ζώο που πιάσθηκε στην παγίδα. Όταν όμως την έβλεπαν, την ξεβρόμασαν, την κτένισαν, όταν την δρομάρισαν, την έβλεπαν με μεταξωτά και με χρυσόπάρφουρα βελούδα...», έγκυκλολόγησε στη νέα αυτή ήθση της ζωής μέσα σ' ένα μαγικό όνειρο.

Συνήθισε ιδίως γιατί ήθελε να επιβάλει σ' όλους τη θέλησή της. «Η θέλησή αυτή ήταν επιτακτική, φλογερή, δεν άφηνε κανένα έλεγχο, δεν είχε κανένα όριο. Η μικρή Μαρία των Μεδίκων — αδύνατη και μελαγχολική, λίγο έγκυκλοαλειμένη απ' τον πατέρα της που τόν απασχολούσε κάποια άρρωστη έρωμένη — ή μικρή Μαρία ήταν η πρώτη που ούριστα την έπαιρθε της μικρής αυτής άγριας και που δεν μπορούσε πια να την αποχωρήσει. Αν η Μαρία της πρόσφερε την πολυτέλεια και την εξουσία να ικανοποιήσει τη θέλησή της, η Λεονώρα της μάθανε την απειθαρεία, την ανταρσία, τις κρυφές υπερτινές εξόδους σε μία Φλωρεντία λίγο τραχιά, που η Μαρία άγνούσε. Όλα αυτά, έλλαξε, με πολλή αβρότητα, αλλά με την μεγάλη απόλαυση του άπληκτου καρπού. Στο παλάτι Πίτσι, ένας ήλικωμένος άνθρωπος, πολύ σοφός και συγχρόνως πολύ έπεικτής στις άδυναμίες, προστάτευε τα δύο κοριτσάκια, ο Τζενίλε ντε Γκαλιγκάϊ, λίγο μάγος, λίγο αστρονόμος, έννοια μουσικά, πριν πεθάνει, τη Λεονώρα με τον παιδικό του φίλο, τον ώρωτο και δειλό Κοντίνι. Στη Λεονώρα, ανήσυχη για το μέλλον της, άφησε την περιουσία του, λιγοστά χρήματα άλθβεια, αλλά και το όνομά του, που ήταν το πιο πολύτιμο γι' αυτήν, που η καταγωγή της ήταν τόσο ταπεινή και σκεπτική.

Έτσι η μικρή μεγάλωσε — μελαγχολική σαν ταγιγόνια, μ' ένα σώμα λεπτό και νευράδες, άξιο της αμύλης του Ντονατέλλο, με φλογερά μάτια, μ' ένα στόμα άσπικτικό στο χλωμό της πρόσωπο — δίπλα στην εαφή, δροσερή και παρυσυλή Μαρία. Μία μέρα στο σπίτι του Τζενίλε ντε Γκαλιγκάϊ ένας χειρομάτης διάβασε στα χ'ρια των κοριτσιών τη μοίρα των. Για τη Μαρία: «Θα γίνει υπέρας μιας μεγάλης σειράς βασιλείων πολύ εύσεβων, που η δόξα των δεν θα περάσει ποτέ. Για τη Λεονώρα, έπρόφερε σαν σ' όνειρο, παράδοξες προφητείες: «Είμαι μία ψυχή διοστραμένη μέσα σ' ένα σώμα πολύ άγνό... δαίμονες κατοικούν σ' αυτή την ψυχή. Τους διακρίνω όλους. Δεν

λείπει παρά ο δαίμονας της ασέλειας που έφυγε...». Πραγματικώς λένε πως η Λεονώρα ήταν τόσο παγωμένη στις αισθήσεις, όσο φλογερή ήταν στη σκέψη. Και η καρδιά; Ο γέρο χειρομάτης έπρόσθεσε: «Θα θέλεις να έλξεις και θα απελπίσεις». Θά



Η Λεονώρα Γκαλιγκάϊ

θέλεις ν' άγασάς και δεν θα μπορείς γιατί λείπει η καλοσύνη. Να εξακολουθήσω...». Τον παρεκάλεσαν να σταματήσει. Αλλά άφκοθαν προς το παρόν. Οι προφητείες αυτές έμελλαν να παρακολουθήσουν τη Λεονώρα σ' όλη της τη ζωή, τη γεμάτη άγώνες, υπολογισμούς, τύψεις, άγνοιας απελπίσεις. Έμελλε επίσης να έχη την ευνατότητα να τις αναγνωρίσει, να τις έλέγχι.

Γιατί δεν μπορεί να φαντασθεί κανείς πό μεγάλη άπομόνωση απ' την άπομόνωση αυτής της γυναίκας που ή μοίρα της είχε δώσει τέτοια έννοια. Η Μαρία των Μεδίκων την άλάτρευε. Όταν έβλεπε σύζυγος του Έρρικου του 4ου — για το γάμο αυτό η Λεονώρα, φιλόδοξη για τη Μαρία και τόν έαυτο της, είχε καταβάλλει όλες της τις προσπάθειες — η Μαρία έπέβαλε στον σύζυγό της αυτή την άγρια φίλη της άν και την ύποπτευσαν ως άρεστη. Η Λεονώρα μουσούσε τόν Έρρικο, άπο δέχτηκε να πει για την Μαρία, αλλά και γιατί ο Έρρικός άπειλούσε με άντιποινα τόν ώρωτο πρόδοτη Κοντίνι, που βρισκόταν νεώτερα απ' αυτήν στην Γαλλία και είχε άνοχηποιηθεί ήδη σε χίλιες συνανομίες. Ποιά ήταν όμως άραγε τα αισθήματα της Λεονώρας για τόν Κοντίνι; Δεν φαίνεται να αισθήθηκε μεγάλη τρυφερότητα ή καρδιά του ψυχρού αυτού δαίμονος, ούτε γι' αυτόν. Έν τούτοις, άγωνίζόταν, έκανε χίλιες δυο ραδιουργίες, για να τόν σώσει, για να τόν επιβάλει στην Αύλη της Γαλλίας. Αλλά έχει κανείς την έντύπωση πως αυτό το έκανε μάλλον άπο ένα αισθηματικό σκευωχό για τόν άνθρωπο αυτόν που δεν είχε ούτε σπίτι, ούτε νόμο και που η φιλοδοξία του ήταν άμετρήτη, σαν τη δική της.

Στο ώρωτο εκείνο διαμέρισμα του Λούβρου, έπάνω άπο τα διαμερίσματα της βασιλείας, που όλη της φθορόνισαν, μπροστά στο Σηκουάνα που κυλούσε άγνά τα φθινοπώρα του, η Λεονώρα Γκαλιγκάϊ, γένοντας το κεφάλι, άνακαρτωάσε τούς θριαμβικούς της και ζωας δεν αισθανόταν παρά μία άπέραστη άγνωση. «Όλη αυτή η ζωή της, ζωή παραμυθισμένη, ήταν κτημένη άπάνω στην άμμο. Η Λεονώρα περίμενε την αύλη, παγωμένη απ' το φόβο...». Μόνο η βασιλεία στην άναποσία, την προστάτευε. Και η δύναμις αυτή ήταν άπειρη. Λένε πως την ήμια της διολοφονίας του βασιλέως, ο Κοντίνι, που δεν ήταν έένος σ' όλες τις άποπειρες, έμφανισθηκε θριαμβευτικά μπροστά στην γυναίκα του:

— Τόν σκότωσαν! έθώνασε.

Και χωρίς να χάσει καιρό, έσπευσε να κάνει τις φιλοφρονήσεις του στη Μαρία των Μεδίκων. Είναι γνωστό το άποτέλεσμα. Χωρίς περιορισμό πιά, η φιλοδοξία του, η τυραννία του, τόν έκαναν γρήγορα άποκρουστικό, φρικτό. Έπτά χρόνια μετά τόν θάνατο του βασιλέως, σ' ένα κυνήγι άργανωμένο έπίθετες, τόν σκότωσαν. Όσο για την Λεονώρα, αυτή χαμένη πιά στη μαγεία, τυραννισμένη άπο τύψεις και άνησυχίες, περιπλανώτας πότε σε κρίσεις παράφορες και πότε στην απάθεια, θα πήγαινε κατ' ευθείαν στο τέλος στο φρενοκομείο, άν ο λαός δολοφόνος έσοπώντας έπί τήλους το μακροχρόνιο μόνι της Λεονώρα σ' όλη της τη ζωή, τη γεμάτη άγώνες, υπολογισμούς, τύψεις, άγνοιας απελπίσεις. Έμελλε επίσης να έχη την ευνατότητα να τις αναγνωρίσει, να τις έλέγχι.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΙΔ. Ν ΗΕΡΑΗ οι μεγάλοι συγγραφείς τ' οι κακοί κώκοι άρρωμένους σ' όσον άπό τον έρωτα, δεν θα έγραψαν ποτέ τα άποστομωμένα τους. Είναι γυναίκες που άγαπούν ά λά τολστός, «ά λά Μπατόρν», ά λά Σελέιν, ά λά Μπωναίλας και τράβα το κορόνι. Είχα διαβάσει πρό καιρού ένα γραμματικό μανιάνι τράστα έπί άνω, η οποία έγραφε σε ένα φύλλο και που πρότεινε να πεθάνουν μαζί: «Ο θάνατός μας, έγραφε, θα είναι σαν τόν θάνατο των έραστών του Άλφρεντ ντε Βινύλ...». Και να σκέπτεται κανείς ποτέ είχε ή τρελή πρία άγόρια και ένα δυστυχί ήμουν άνδρας, ο όποιος τοακίότασε για να της έξασφαλίσει μίαν άνετη ζωή! Ο νεαρός φοιτητής μου διάβασε τη φράση αυτή με δάκρυα και δεν μου συχώρεσε ποτέ την διήγησή που τόν έκανα για άπάντησι. Το διηγήθηκα πως ένας έξυπνος φίλος μου άναγκάσθηκε να χτυπήσει μία γυναίκα που διηγήτοιασε με τέτοιες ψευτοφυσιολογικές άναμψεις τόν γνήσιο έρωτά του.

Δεν είχα χτυπήσει ποτέ άλλότε γυναίκα, έλεγε, αλλά δεν βάσταξα στο μαρτύριο να βλέπω να μου καταστρέφει έτσι τόν γνήσιο αίσθημά μου. Α! δεν άπαξαι ποτέ άνόνητη και άποκαρδιωτική άνθρώπων; βλα.

Προπαγανδίζετε για την διάδοσι της «Γυναίκας». Πείστε έστω και μ ι ά φίλη σας να γίνει άναγνώστρια.

Έτσι η «Γυναίκα» θα μπορεί να γίνεται άπο φύλλο σε φύλλο καλλίτερη

και άπο την άνάμει της φιλολογίας με τόν έρωτα. Θαρρείς πως άρκος είναι άνα στυαγμό και είναι μία άσπινελία... Σφίγγεις μία γυναίκα στην καρδιά σου, κι' αυτή είναι ένας τόμος. Γι' αυτό δικαιοσύνη το άποτέ το Γκωτιέ, ο όποιος έλεγε: — Δεν πιστεύω στη λέξη: «σ' άγαπάς» παρά όταν γράφεται με «ω».

Η ΜΑΤΑΙΟΔΟΣΗ

Δεν είναι ούτε δύσκολο να την βρείς, ούτε άποκόμο να την καταλάβεις. Είναι άποκαίσιμος άριθμός απ' αυτά τα θηλυκά — παγώνια που άντιπροσώπευον τις συνήθειες του έρωτος. Αυτές δεν σχετίζονται παρά μόνάς με άνδρες για τούς όποιους μιλά ο κόμος. Συνεχώς προσπατοάζονται προς τις «επιστημονικές», πολιτικές ή καλλιτεχνικές. Άλλες τις τραβούν τα ύποργεία, άλλες το θέατρο, το Πανεπιστήμιο, η Ακαδημία ή οι Προσβείες.

Γνώρισα κάποτε μία γυναίκα που είχε την μανία να κάνει συλλογή στο διαμέτιό της άπο τέτοιες διασημότητες. Όταν έλεγε για έέναν: «Αυτός είναι μυαλό», ήμουν βέβαιος ότι μέσα σε όκτώ μέρες θα έπαυρε σεира στην καρδιά της και στο ύστατο της έός ότου έλαμπε νέα διασημότητα στον όρίζοντα της περιέργης αυτής Δου Ζουάνας.

Η ματαιόδοξη, παρουσιάζετα και με μίαν άλλη μορφή συχνότατα. Διαλέγει μία γυναίκα άνωτέρη της και άρχίζει έναν άγώνα για να την μνησθή. Έχει εκείνη τέτοιο ένα σπίτι; Πρόπει να τόν άποκτήσει κι' αυτή. Δέχεται αυτή την τάδε μέρα τέτοιον κόμο; Πρόπει να τόν δεχθή κι' αυτή. Έάν θέλεις να συνδεθείς μαζί της, πείστε της πως σ' άς πρόσθεξ ή άλλη και θα έπιχετε έκαστο τούς έκαστο.

Η ΤΑΞΕΙΔΕΥΤΡΑ

Θά μου έπιτρέψετε να όνομάσω για πρό- κεία άπο την άνάμει της φιλολογίας με τόν έρωτα. Θαρρείς πως άρκος είναι άνα στυαγμό και είναι μία άσπινελία... Σφίγγεις μία γυναίκα στην καρδιά σου, κι' αυτή είναι ένας τόμος. Γι' αυτό δικαιοσύνη το άποτέ το Γκωτιέ, ο όποιος έλεγε: — Δεν πιστεύω στη λέξη: «σ' άγαπάς» παρά όταν γράφεται με «ω».

Η ΚΑΤΑΚΤΗΤΡΙΑ

Δεν είναι ούτε δύσκολο να την βρείς, ούτε άποκόμο να την καταλάβεις. Είναι άποκαίσιμος άριθμός απ' αυτά τα θηλυκά — παγώνια που άντιπροσώπευον τις συνήθειες του έρωτος. Αυτές δεν σχετίζονται παρά μόνάς με άνδρες για τούς όποιους μιλά ο κόμος. Συνεχώς προσπατοάζονται προς τις «επιστημονικές», πολιτικές ή καλλιτεχνικές. Άλλες τις τραβούν τα ύποργεία, άλλες το θέατρο, το Πανεπιστήμιο, η Ακαδημία ή οι Προσβείες.

Γνώρισα κάποτε μία γυναίκα που είχε την μανία να κάνει συλλογή στο διαμέτιό της άπο τέτοιες διασημότητες. Όταν έλεγε για έέναν: «Αυτός είναι μυαλό», ήμουν βέβαιος ότι μέσα σε όκτώ μέρες θα έπαυρε σεира στην καρδιά της και στο ύστατο της έός ότου έλαμπε νέα διασημότητα στον όρίζοντα της περιέργης αυτής Δου Ζουάνας.

της γυναίκας που σ' άς θέλει για να ένοχηλίσεν έναν άλλον. Υπάρχει και ο τύπος της κακιάς που δεν ύποφέρει να βλέπει εύτυχημένους τούς άλλους και θέλει να κλέβη τούς άνδρες τών άλλων όμοιον της για να βρεί ή να καταστρέφεται ή εύτυχία τους... Φαντασθήτε τόν δυστυχί άνδρα που θα δοθή με την καρδιά του, σε μία άπο τις κατηγορίες αυτές των γυναικών. Τι άπογοήτευσις φρικτή! Ισως μετά απ' όλα αυτά να δικαιολογήτε τις τρείς αυτές παρατηρήσεις μου:

Η καρδιά κάνει την γυναίκα ύπεροχη. οι αισθήσεις την κάνουν άλγυνη. Τέρας γίνεται μοναχά άπο την ήθική και φυσιολογική μυχρότητα του έγκεφάλου της.

Η Δελιδά έπρόδωσε τόν Σαμψών, μόνο και μόνο για να αισθανθεί μία δυνατή συγκίνησι που θα την πλήρωνε με τόν ακριβώτερο νόμισμα.

Τις γυναίκες που έγουν φίλο άπο έρωτική άνάγκη, πρέπει να τις εκτιμούμε. Είναι τόσες άλλες που γυρεύουν φίλο άπο διαστρέψη...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό φλέρτ.

Τό φλέρτ είναι η τέχνη να κάνεις την γυναίκα ύπεροχη. οι αισθήσεις την κάνουν άλγυνη. Τέρας γίνεται μοναχά άπο την ήθική και φυσιολογική μυχρότητα του έγκεφάλου της.

Η Δελιδά έπρόδωσε τόν Σαμψών, μόνο και μόνο για να αισθανθεί μία δυνατή συγκίνησι που θα την πλήρωνε με τόν ακριβώτερο νόμισμα.

Τις γυναίκες που έγουν φίλο άπο έρωτική άνάγκη, πρέπει να τις εκτιμούμε. Είναι τόσες άλλες που γυρεύουν φίλο άπο διαστρέψη...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό φλέρτ.

Τό φλέρτ είναι η τέχνη να κάνεις την γυναίκα ύπεροχη. οι αισθήσεις την κάνουν άλγυνη. Τέρας γίνεται μοναχά άπο την ήθική και φυσιολογική μυχρότητα του έγκεφάλου της.

Η Δελιδά έπρόδωσε τόν Σαμψών, μόνο και μόνο για να αισθανθεί μία δυνατή συγκίνησι που θα την πλήρωνε με τόν ακριβώτερο νόμισμα.

Τις γυναίκες που έγουν φίλο άπο έρωτική άνάγκη, πρέπει να τις εκτιμούμε. Είναι τόσες άλλες που γυρεύουν φίλο άπο διαστρέψη...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό φλέρτ.

Τό φλέρτ είναι η τέχνη να κάνεις την γυναίκα ύπεροχη. οι αισθήσεις την κάνουν άλγυνη. Τέρας γίνεται μοναχά άπο την ήθική και φυσιολογική μυχρότητα του έγκεφάλου της.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ Ν' ΑΠΟΦΥΓΟΥΝ ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ Κ. ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ ΙΩ. ΚΕΙΜΙΔΟΥ

Α Ν ΞΕΚΙΝΗΣΟΜΕ απ' τόν φυσικό νόμο ότι θα μας άποδώσει καλό έκείνο για το όποιον καταβάλλουμε λίγους κόπους και τόν περιποιούμεθα με προσοχή, είκαί εύκολο το συμπέρασμα ότι άν περιποιηθούμε έξαιρετικά την όμορφιά μας δεν θα γεράσει ούτε πρόωρα, ούτε άσχημα, ούτε και με παραμορφώσεις. Είναι μία άληθινή παραμορφώσις τά κακά γεράματα. Δεν άναγνωρίζομε τόν έαυτο μας όταν κακογεράσσομε.

Ρυτίδες, σουφρωμένα γεύλη και κρεμασμένα μάγουλα είναι τ' άποτέλεσμα της άπροσεξίας μας στο ζητήμα της όμορφιάς, τόν όποιον δεν μας άποκαλοεί καθόλου, όταν υπάρχει άκόμη καιρός. Μία τελεία παραμορφωσις παιδιών άν δεν προφυλαχθούμε άταν άκόμη είμαστε νέοι. Καλά άλλοτε. Δεν είναι τά μέσα τά προφυλακτικά οι άνθρωποι για ν' άποφύγουν τά γεράματα. Τώρα όμως είναι άσυγχώρητο να βλέπουμε την καταδίκη μας με ά διαφορία.

Δεν είναι κακό να βλέπουμε τόν έαυτο μας άκάσσο, με μόνιμα νέκ γαστροχηριστικά και με φυσιογνωμία άναλλοίωτη. Άντλούμε κοινάγιο και παίρνουμε την ζωτικότητα που μας γράζεται για την έπιτυχία και τών άλλων ζητημάτων της ζωής μας. Έμμερος λοιπόν. Λίγη περιποίηση άν κάνομε στην όμορφιά μας όταν πρέπει, αυτή θα μας άμείνη με άντοχη κατά της άσχημίας, με πολιτισμένη έμφύσις και με διάρκειαν τών ώρωσών γαστροχηριστικών που μας ένδρισε ή φύσις. Μη πως δεν μας συμβαίνει τόν ίδιο και με την γή; Είναι παρατηρημένο ότι απ' ένα γεράφι μπορούμε να πάρουμε τούς καλλίτερους καρπούς, άν δεν λυπηθούμε έξοδα και κόπους ή άκόμη ένας άνοσώματος γαστρικός θάγν λιγώτερα να πάρη απ' την γή του, απ' την όποιαν ένας άλλος μ' επιστημονική προσπάθεια και περιποίηση θα πάρη πολλά περισσότερα.

Και με τά φορέματά μας μήπως δεν μας συμβαίνει τόν ίδιο; Είναι πάντα, σαν καινούργιας, όταν τά περιποιούμεθα μ' έπιμέλεια μεγάλη.

Έκτός απ' τά φορέματά μας και τόν

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κ. Ζιραντέν κ' οι μόδες

Η λογία και ποιήτρια Αιμιλία Ζιραντέν μιλούσε κάποτε επί άφες, για μόδες και φορέματα, μαζί με μία συντροφιά άπο κοινής ηλικίας της.

Κάποιος της έξέφρασε την έκαυλή του, πως πηή — μία διανοημένη! — έδινε τόση σημασία σ' αυτά τα μωροπαιδιά...

Και η κ. Ζιραντέν μ' έτοιμάττα: — Τι τά θέλεις!... Έτσι μας έπιασε ο ένός... Κ' ή παρμήμη μας ή Έδα, μόλις έφανε τόν καρπό κι' ένοιωσε τόν κόμο, τόν πρώτο που έήρησε ήταν μία τουαλέτα... Μά, μη βρίσκοντάς την πρόχειρη, άναγνώστρια να περιοριστεί προσωρινώς στο φύλλον της συνής!...

ΠΟΟ

Τα συμπόσια του Λουκούλου

Τόσο πλούσια συμπόσια έδινε ο Λούκιλλος και τόσο έδωκετα κρασιά παρθενα, όποτε κατά τόν τέλος τού γεύματος όλοι ήσαν μεθυμένοι.

Κάποιος φίλος τόν τότε θέλησε να κολήσει τόν Λούκιλλο για την άκατάστα του και τού είπε:

— Πώς έσύ, που ήσουν άλλος τόσο σωληγαυγμένους κι' ένοδός στεργηγός, γίνεσαι άπο τόν μεθύσι σε τέτοια χάλια;

— Άπό άνάγκη, για να μη φανώ μεθυμένος! Έκανε με έπάθεια ο Λούκιλλος.

Κι' έπειδή ο φίλος τόν τότε τάδε άπορώτας, πρόσθεσε:

— Άν μείνω έγώ ξεμυθιστος, μέσα σε τόσους μεθυμένους, άκριβώς έμένα θα νομίσουν εκείνοι για μεθυμένον!...



Η ιατρός κυρία Χρυσούλα Ιωακεμίδου

Τό τρίχωμα είναι άσχημο αλλά τόν χνουδι χαριτωμένο

Δεν πρέπει να θεωρείς τόν χνουδι ως τριχόπολο άπο τόν χνουδι. πού, άπο πολύ νωρίς άναμια. Πολλές νέες καπέλλες ένοχλούνται τόσο χέρον την άποτήχισή.

Κάποιος της έξέφρασε την έκαυλή του, πως πηή — μία διανοημένη! — έδινε τόση σημασία σ' αυτά τα μωροπαιδιά...

Και η κ. Ζιραντέν μ' έτοιμάττα: — Τι τά θέλεις!... Έτσι μας έπιασε ο ένός... Κ' ή παρμήμη μας ή Έδα, μόλις έφανε τόν καρπό κι' ένοιωσε τόν κόμο, τόν πρώτο που έήρησε ήταν μία τουαλέτα... Μά, μη βρίσκοντάς την πρόχειρη, άναγνώστρια να περιοριστεί προσωρινώς στο φύλλον της συνής!...

ΠΟΟ

Τα συμπόσια του Λουκούλου

Τόσο πλούσια συμπόσια έδινε ο Λούκιλλος και τόσο έδωκετα κρασιά παρθενα, όποτε κατά τόν τέλος τού γεύματος όλοι ήσαν μεθυμένοι.

Κάποιος φίλος τόν τότε θέλησε να κολήσει τόν Λούκιλλο για την άκατάστα του και τού είπε:

— Πώς έσύ, που ήσουν άλλος τόσο σωληγαυγμένους κι' ένοδός στεργηγός, γίνεσαι άπο τόν μεθύσι σε τέτοια χάλια;

— Άπό άνάγκη, για να μη φανώ μεθυμένος! Έκανε με έπάθεια ο Λούκιλλος.

Κι' έπειδή ο φίλος τόν τότε τάδε άπορώτας, πρόσθεσε:

— Άν μείνω έγώ ξεμυθιστος, μέσα σε τόσους μεθυμένους, άκριβώς έμένα θα νομίσουν εκείνοι για μεθυμένον!...

σπτι μας και τά έπιπλά μας και όλα όσα γεννά, μας περιστογίζουν, θα φθαρούν και θα χρειάζονται έπιδόρθωση, έάν δεν τά πεποιποιούμεθα. Όπως λοιπόν ή έπιδόρθωσις όλων αυτών έπιτυγχάνει, έτσι και στην όμορφιά μας μπορούμε να έπισέρωμε ένα σωρό μεταβολές στο καλλίτερο, μία και ή επιστήμη σήμερα μας διαθέτει τόσα μέσα. Αλλά έμένα μου φαίνεται ότι προτιμώτερο είναι να παίρνουμε την προφύλαξη που θα μας άποκαρύνει λίγο απ' τά γεράματα, παρά να θεωρούμεμε την όμορφιά μας.

Τό άποτέλεσμα δέ άπό τήμιας δεν νδ βλέπουμε άκόμη λονώτερα στα κατώτερα ζωά; Σε πόσα σπίατα δεν άποτελεί κόσμημα ένα περιποιημένο σκυλί και μία καλοβολμένη γάτα; Και σε πόσα άλλα σπίατα, ή θέα ενός σκυλιού και μιας γάτας δεν μας άνατριχιάζει απ' την κακοπεριποίησι και δεν μας κάνει ν' άποφεύγουμε και τόν άγγιγίμα άκόμη της εφάρς τών δυστυχημένων ζώων; Κι' έτσι βλέπομε έπάνω σ' αυτά άκόμη καλλίτερα την έφαρμογή αυτού τού φυσικού νόμου ο όποιος γερά γρήγορα τά κακοπεριποιημένα, ένώ τ' άλλα που μας άποστούν την περιποίησι και την προσοχή, τά διατηρεί περισσότερο στην ζωή και με έμφανισι πιο άκμαία.

Δεν ύποστηρίζομε ότι δεν μας χρειάζονται τά γεράματα. Ούτε θα νά μη διαφέρουμε απ' τούς νέους. Νά προσπαθούμε μόνο ή διαφορά αυτή νάναί όσο τόν δυνατόν περιωσσότερο συμπαθητική και όχι άποκρουστική, άφου ύπάρχουν τά μέσα τά κατάλληλα για την συντήρησι της όμορφιάς μας.

ΧΡ. ΙΩΑΚΕΜΙΔΟΥ

Ιατρός

Απαντήσεις σε έρωτήματα

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ. ΜΑΡΙΑΝ Α.

Οι πανάδες σ' άς δεν βγαίνουν για πάντα. Με διαφορά άλλες επηρεάζουν, καθώς και με τις κατάλληλες θωρακίσεις άφαιρούνται άπό τόν προσώπο. Γι' αυτό όλες που ύποφέρουν άπο αυτή την κατάσταση, καταφεύγουν σε ύποδοχά στην άρχή του χειμώνα για να έξασφαλίσουν στις χειμώνας συντηρήσεις των χωρίς λεκέδες και για να έξασφαλίσουν τόν καλοκαίρι, μόλις έλθουν σε άπαρη με τόν καυστό ήλιο τού καλοκαίριος. Υπάρχουν όμως κρέμες προστατευτικές ώστε ένα άποδοχόποτε καθαρμένο δερμα να μη μαυρίσει εξ' ολοκλήρου πάλι. Αποτανήτε λοιπόν σ' ένα ύποδοχο έξασφαλισμένο, τόν όποιο σ' άς συστήσει την κατάλληλη προστατευτική κρέμα.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ Χ.

Με την προσωπική ύπηρεσία που διαδέτετε για τόν έαυτο σας μόνον, θα ύποδοχόστε να προλάβετε τις ρυτίδες σας άν άναυχάσεται έγκαίρας. Τώρα ένα έσπαρτό ύποδοχο μπορεί να σας τις έξασφαλίσει άκίνδυνα και άποτελεσματικά.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΙΝΑ Χ.

Μία προστατευτική και κατάλληλη κρέμα για τόν δερμα σας δέ σας έπιτρέπει να κρύψετε τόν σπόρ σας χωρίς να σας άφήνει έκτεθειμένη στην διάθεσι τού ήλιου, που σας δημουργεί έγκαυμάτα. Η κρέμα αυτή για την προστασία άπο τά έγκαυμάτα τού ήλιου πρέπει να είναι λεπτή.

Χ. ΙΩΑΚΕΜΙΔΟΥ

Όποιον σ' άς περιγράψω σε περασμένο φύλλο. Για πόδια και στα χέρια μπορείτε να μεταχειρόσθε άσφα μία καλή, προστατευτική και τόν έκαίρει άνάγη. Στο πρόσωπό σας σπείρει να προσέχετε πολύ. Η έπιμέλεια έπάνω άπο τά γεύλη είναι πολύ έπισημη και γι' αυτό έρεθίζεται εύκολα. Προτιμώτερο λοιπόν είναι ή άποτήχισις τού προσώπου να γίνεται πό βράδυ, ώστε ή έπιμέλεια να έξασφαλιστεί όλη την νύκτα και να φέρη τόν έρεθισμό της. Έτσι τόν πούλ θα έχετε βελούδινο δερμα.

Μη άπολέσετε για μεταχειρίσθετα τά άπλά αυτά μέσα για την άποτήχισις. Τό γαστροσκό αυτό μέσα για την άποτήχισις και τόν περιποιημένο σας θα είναι άφαιρησι και τόν άπαιρημένο. Γιατί, με την άλθβεια, τόν χνουδι είναι χαριτωμένο, άλλα τά τρίχωμα είναι φοβερά άναπαιρημένα.

Υπάρχουν διάφορα χημικά άποτηχιστικά προϊόντα, άλλα για τόν πρόσωπο ο καλλίτερος, ή τρόπος είναι ή άποτήχισις με τόν κερί, την λάσπη.

9

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΩΣ ΕΦΤΑΣΕ ΩΣ ΕΚΕΙ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΤΑΤΙΑΝΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ από βαθιά ή πόρτα. Κανείς τους δεν σάλεψε.

— «Η πόρτα, μουρμούρισε ο άντρας σ'α γτύπησε για δεύτερη φορά. Η Λευκή δεν έδειξε νάκουσε, μήτε άνοιξε τα μάτια. Ξανακούστηκαν τρία δυνατά, απανωτά γτυπήματα. Τινάχτηκε μονομιάς όρθος, άνοιξε την πόρτα τού τουλάχιστον πού είσαν σκαμμένο στον τοίχο κι έσυρε ένα βαρύ μπαούλο από μέσα. Ύστερα με τα νύχια άγριοι έκοψε το κομμάτι της πατωσιάς. Είσαν τόσο καλά και τεχνικά προιονισμένο, που κανενός τού μπί δεν δαπαίρινε την κομμά. Από κάτω φάνηκε ένα σκατεμένο, βαθύ χάσμα.

Μ' ένα γοργό, σίγουρο πήδημα, γώθηκε μέσα. Μετά έσυρε άπάνω του το κομμάτι τού πατωσιάτος. Η Λευκή σηκώθηκε βγαίνοντας απ' το κρεβάτι κι έβαλε τα δυνατά της για να σπρώξει πάλι τού μπαούλου στη θέση του. «Επειτα έκλεισε τού τουλάχιστον με τόν παληό, γονιόρ μαντόλο.

«Έξω άκούα γτυποόων.

Στάθηκε μία στιγμή να πάρη την άναπονη της. Κοίταξε τού μωρό πού σάλεσε ανάμεσα απ' τα κουρέλια τού, έσκυψε, τού σκέπασε προσεκτικά τού πρόσωπο και βγήκε.

— Πούδες είναι; ρώτησε χωρίς ν' άνοιξη.

— Έγώ.

— Πούά είσαι εσύ;

— Η Μαριόγκα μαθές, ή παρατλαγιανή; σ'ε καλό σου παιδάκι μου, τι ρωτάς έτσι;

Η πόρτα σκούπισε και ή γυναικία έμεινε με τού στόμα άνοιχτό. Τί είσαν αυτό πού βλέπανε τα μάτια της, φάντασμα ή άνθρωπος; Της κοπέλλας τού μούτρο άλλαζε μουνιδισαμένο. Τα μάτια βουλιγμένα, ρουφηγμένα τα μάγουλα. Καί μέσα σ' όλα μισόγυμνη, μ' ένα καλό, τρύπιό σκέπασμα τού τραπεζιού ριγμένο στις πλάτες.

— Τι έπαθες καλέ Λευκή, τί έχεις κορίτσι μου; ρώτησε συνημμένη ή Μαριόγκα κ' ή φωνή της έτρεψε.

— Τι θέλεις; έκοψε εκείνη σά να μην άκουσε.

— Έφερα τού ψωμί σου, έχεις, δγτώ μέρες να τού πάρεις. Δέ με φωνάζεις να σου τού φέρω έγώ άφοδύ με μπουρούς. Μία πόρτα έμεινε... Τί έχεις, γρίπη; Τι ενί' αυτό πού μισουρίζεις σά μωρό;

— Έγώ, έγώ.

— Η Λευκή έβγαλε τού χέρι απ' τη μισάνοιχτη πόρτα πήρε τού ψωμί κ' έκλεισε με μιάς.

— Δέν έγω παραδες, φωνάζε από μέσα. Βά γίνω καλά σού τίς βίνα.

Βαστάοντας με τού ένα χέρι τόν τοίχο σούρτηκε πάλι, ως ή χαμηλοτάβανη κομμάριτα πού είσαν απ' τού πίσω μέρος τού σπιτιού. Δέν είχε παρά ένα μόνο καγκελόφραγο τού παραθυράκι σά φυλακής. Γι' αυτό απ' όλη τη σπιταρόνα διάλεξαν τούτη έδω και στριμώγτηκαν. Κανένα μάτι δέν μπορούσε να τούς δεί εκεί.

Τού μωρό πάνω σ' τού κρεβάτι έκλαιγε με ψηλή, άδύνατη φωνή. Κάθησε, τού πήρε στην άγκαλιά της και έγάσπηκε. Από κάτω ανέβηκε ένα πιννιμένο, μουρμούρησε. Σαυασημάθηκε. Σβήγνοντας τα δόντια βάλθηκε να σέρνει τού βαρύ μπαούλο με τα γοντρά, μπουρζίνια καρφία.

— Πούδες είτα; ρώτησε μόλις έβγαλε τού χορμί τού απ' τού άνοιγμα. Τα μαύρα, γουλομένα μάτια την κοίταξαν γιοιότατα κακία και ύποψια. Η στρατιωτικά παλιά μαντίνα πού φορούσε είχε γεμίσει έλο άργινες. Στά παλμός τού πόνου πού γύθκε απ' τα σωθικά τού τόν τρώμαξε. Ζαρούσε...

— Φοβάσαι άκόμη... έπτε πάλι εκείνη με περιφρόνηση κ' άνοιξε την πόρτα για νά βγεί. «Αν σέ πιάνανε στην άρχη... μπορεί να ζούδες τώρα...»

— Σώπα! ούρλιασε.

Η κραυγή τού γέμισε τού καμαράκι και γτύπησε σ' τού τζάμι όπως μία γροθιά. Είθε γύρω τού φοβισμένος. Ο παλμός τού πόνου πού γύθκε απ' τα σωθικά τού τόν τρώμαξε. Ζαρούσε...

— Φοβάσαι άκόμη... έπτε πάλι εκείνη με περιφρόνηση κ' άνοιξε την πόρτα για νά βγεί. «Αν σέ πιάνανε στην άρχη... μπορεί να ζούδες τώρα...»

— Φεύγα, φεύγα! έκοψε άγριέμενος κ' όρμησε έπάνω της.

— Δέ σέ φοβούμαι... «Αν είσουν άνθρωπος... άν σου είχε μείνει ψυχή, τότες — χαμηλώσε την φωνή και κοίταξε κατά τού κρεβάτι — όταν έκομας σά τού τού φοβέρου... θ' ανέβαινες έπάνω... και θά τέλειωες... Δέν τόκαμες. Είσαν ένα σκουπίδι...»

Κατέβηκε κοιτώντας τα σκαλιά να πάει για την κουζίνα. Σ' τού τελευταίο κάθισε να συνεφέρει. Είχε ένδεψη έτσι, ιονμιάς όλη η δύναμη της, την έγτρα, την κακία. Από την ταρχή έτρεψε.

«Ηθελε να βράσει λίγες πατίτες, τού μόνο πράμα πού της βρίσκουνται και να δώσει τού γυλό τούς αντί γάλα σ' τού μωρό.

Καθισμένη άντίκρυ σ' τού τζάκι με τα μάτια δοκρυμμένα απ' τόν κοπινό αυλούγιση πάλι τη δυστυχία της.

Γιατί να τού άνοιξη; Γιατί να τού κρύψει έτσι βαθιά τότε πού ήρε λυποτάχτης απ' τόν πόλεμο!

Πούδες να της τόλεγε και να τού πίστουμε πώς θάφτανε στην άναγκη να καταριέται τη στιγμή πούκρυψε τόν άδελφό της! Και μόνο μία φορά; Χίλι-άδες!... Τί ευτυχία άν είχε σκατωθεί εκεί σάν τούσους άλλους. Θα είχε να τόν κλείσει, να τόν θυμάται, άδελφόν όπως είσαν πριν. «Ογ έτα... και πάλι άν έφταναν αυτά πού τράβηξε τρία χρόνια σ' τή σειρά, μέρα με τη μέρα, στιγμή σ' τη στιγμή, και άς μη γίνονταν ή άμαρτία...

Κάθε φορά όταν άναθυμιούνταν την νύχτα πού νύηζε μουνγυρίζοντας έπάνω της σάν τού θεοι, ή καρδιά της σταματούσε. Ποιανού ό νους θά τού βάζε πώς τού λεπτό παιδί εκείνο, τού μωρού, φωνάζει κατάντησε έτσι! Ένα άγριό μιλ! Ένα ζώο χωρίς σκέψη, όλη παρ να βράει και κρυφτεί μην τύχει να τού βρουν!

Τού μυαλό της βρέθηκε γερό. Δέν της έφυγε. Βάστηξε τού αίσχης, τη φρίκη, τού μίσος τού άπεραντό. Έπειτα μετά την άμαρτία, τόν άγώνα να τού ξεφύγει. Της νύχτας τη λαχτάρα ό τόν ένιωθε τ' άγρυπνο μάτι πού την παραμόνευε γιομάτο ύποψια. Κάποτες — φρίκη! — κάτι πού σ'αγαμρό άκόμα.

Όταν πρωτόρθε άρρώστος, βράμικος, έκείνος, δέν ήξευρε τί να κάνει. Προσπαθούσε όσα μπορούσε να όνειρα φανεί τη ζωή τού τυρολοπόντικα πού απ' τού τούφο ζούσε. Σαμμένως, κάτω απ' τού πατάμα της κάμαρας μή λάχει κάνουν έρευνα και δέν προλαβε να κρυφτεί.

Φροντίσε αυτή για όλα. «Ας είσαν κ' άμαρτία. Η άναγκη όλα της τα δασκαλέψει. Για τού κοπινό τού μόνο πηγαινε παράγορα μή την δει κανένας νάμωρος για τού φανή! Έπειτα τις άνιες για τού φανή! Τού έκρυψε την άκρίβεια, τού μαρτύριο τού κόπομην μ' ήν τ' άκούει και τρωάζει.

Πόσες φορές έμνησκε νηστική για να δώσει κάτι παραπάνω εκείνου. Νά μην τόν νιώσει να πεινά!

«Υστερα με τόν καιρό και με τα χρόνια τασιωμένη από την πείνα, τα βράσανα, τη φτώγιά, έπτε μέσα της: Αν δέν τόν είχα εδω, έγώ μονάχη μου θά ναίκακα τού σπιτι, θάφτανε να δουλέψω κ' όγι έταί νάμει σ'αλάβα, δειμνίσιον τού σου...

Από την ώρα εκείνη πδωάξε γροπιασμένη τη σκέψη αυτή, τόν αποξένωσε. Τόν είδε σάν έγτρο άντίκρυ της. Σ' κάθε κατακομεταχείρησή του ή τυραννία καινούργια, ή σκέψη πάλι έρχονταν: «Αν δέν τόν είχα θάμουν λεύτερη... Δέ με μοιραζόουν τού ψωμί μου, θά τού τρώγα μονάχη...

Κι' έκείνος άργισε να την ύποπτεύεται. «Όλο θαρρούσε πώς κάτι τού έκρυβε. Τού μήτηκε ή ιδέα ότι κρατούσε τά λεπτά από τα πράματα πού πούλούσε τού σπιτιού. Κι' άκόμη πώς δέν της έδινε να φάγει.

Όλα τού φταίγανε, όλα! Κ' ή άφορμή για όλα αυτά κατάντησε να είναι εκείνη. Η μενάλη, ή πρώτη αίτία της δυστυχίας του έγκάστηκε. Την παρκα, μέρισε ό καιρός. Μείναν ή αθλιότητα, ό ξεπεσμός, και γιλιόδες μικρές ταπεινές μαζωμένες όλες σέ μιάν έχτρα για την άδελφή.

Έτσι έφτασε τού σκοτεινό χαμηλοτάβανο καμαράκι να περιφύγγει μέσα τού δυό πλάσματα ύποπτα, έχτρικά και πεινασμένα. Δέν μπορούσαν να ύποφέρουν τού ένα τ' άλλο.

Έντός τους έβραζε ή κακία. Και τότε, σάν μείνανε ολόξενοι μεταξύ τους γίνηκε τού κακό.

Είνα χτήνος έξαγριωμένο όρμησε σέ μία γυναικία έπάνω σέ μία έξη, έτομω να τη σπάρει άν τού αντίσταχότανε. Τώρα τού ίδιο γτήνος φοβέριζε πώς θά πνίξη τού παιδί, μή λάχει κ' ό κλάμας τού τόν προδόσαν.

Έκείνη δέ θά τ'άφινε αυτό να γίνη, τού τού φοβέρου... θ' ανέβαινες έπάνω... και θά τέλειωες... Δέν τόκαμες. Είσαν ένα σκουπίδι...»

Κατέβηκε κοιτώντας τα σκαλιά να πάει για την κουζίνα. Σ' τού τελευταίο κάθισε να συνεφέρει. Είχε ένδεψη έτσι, ιονμιάς όλη η δύναμη της, την έγτρα, την κακία. Από την ταρχή έτρεψε.

«Ηθελε να βράσει λίγες πατίτες, τού μόνο πράμα πού της βρίσκουνται και να δώσει τού γυλό τούς αντί γάλα σ' τού μωρό.

Καθισμένη άντίκρυ σ' τού τζάκι με τα μάτια δοκρυμμένα απ' τόν κοπινό αυλούγιση πάλι τη δυστυχία της.

Γιατί να τού άνοιξη; Γιατί να τού κρύψει έτσι βαθιά τότε πού ήρε λυποτάχτης απ' τόν πόλεμο!

Πούδες να της τόλεγε και να τού πίστουμε πώς θάφτανε στην άναγκη να καταριέται τη στιγμή πούκρυψε τόν άδελφό της! Και μόνο μία φορά; Χίλι-άδες!... Τί ευτυχία άν είχε σκατωθεί εκεί σάν τούσους άλλους. Θα είχε να τόν κλείσει, να τόν θυμάται, άδελφόν όπως είσαν πριν. «Ογ έτα... και πάλι άν έφταναν αυτά πού τράβηξε τρία χρόνια σ' τη σειρά, μέρα με τη μέρα, στιγμή σ' τη στιγμή, και άς μη γίνονταν ή άμαρτία...

Κάθε φορά όταν άναθυμιούνταν την νύχτα πού νύηζε μουνγυρίζοντας έπάνω της σάν τού θεοι, ή καρδιά της σταματούσε. Ποιανού ό νους θά τού βάζε πώς τού λεπτό παιδί εκείνο, τού μωρού, φωνάζει κατάντησε έτσι! Ένα άγριό μιλ! Ένα ζώο χωρίς σκέψη, όλη παρ να βράει και κρυφτεί μην τύχει να τού βρουν!

Τού μυαλό της βρέθηκε γερό. Δέν της έφυγε. Βάστηξε τού αίσχης, τη φρίκη, τού μίσος τού άπεραντό. Έπειτα μετά την άμαρτία, τόν άγώνα να τού ξεφύγει. Της νύχτας τη λαχτάρα ό τόν ένιωθε τ' άγρυπνο μάτι πού την παραμόνευε γιομάτο ύποψια. Κάποτες — φρίκη! — κάτι πού σ'αγαμρό άκόμα.

Όταν πρωτόρθε άρρώστος, βράμικος, έκείνος, δέν ήξευρε τί να κάνει. Προσπαθούσε όσα μπορούσε να όνειρα φανεί τη ζωή τού τυρολοπόντικα πού απ' τού τούφο ζούσε. Σαμμένως, κάτω απ' τού πατάμα της κάμαρας μή λάχει κάνουν έρευνα και δέν προλαβε να κρυφτεί.

Φροντίσε αυτή για όλα. «Ας είσαν κ' άμαρτία. Η άναγκη όλα της τα δασκαλέψει. Για τού κοπινό τού μόνο πηγαινε παράγορα μή την δει κανένας νάμωρος για τού φανή! Έπειτα τις άνιες για τού φανή! Τού έκρυψε την άκρίβεια, τού μαρτύριο τού κόπομην μ' ήν τ' άκούει και τρωάζει.

Πόσες φορές έμνησκε νηστική για να δώσει κάτι παραπάνω εκείνου. Νά μην τόν νιώσει να πεινά!

«Υστερα με τόν καιρό και με τα χρόνια τασιωμένη από την πείνα, τα βράσανα, τη φτώγιά, έπτε μέσα της: Αν δέν τόν είχα εδω, έγώ μονάχη μου θά ναίκακα τού σπιτι, θάφτανε να δουλέψω κ' όγι έταί νάμει σ'αλάβα, δειμνίσιον τού σου...

Από την ώρα εκείνη πδωάξε γροπιασμένη τη σκέψη αυτή, τόν αποξένωσε. Τόν είδε σάν έγτρο άντίκρυ της. Σ' κάθε κατακομεταχείρησή του ή τυραννία καινούργια, ή σκέψη πάλι έρχονταν: «Αν δέν τόν είχα θάμουν λεύτερη... Δέ με μοιραζόουν τού ψωμί μου, θά τού τρώγα μονάχη...

Κι' έκείνος άργισε να την ύποπτεύεται. «Όλο θαρρούσε πώς κάτι τού έκρυβε. Τού μήτηκε ή ιδέα ότι κρατούσε τά λεπτά από τα πράματα πού πούλούσε τού σπιτιού. Κι' άκόμη πώς δέν της έδινε να φάγει.

Όλα τού φταίγανε, όλα! Κ' ή άφορμή για όλα αυτά κατάντησε να είναι εκείνη. Η μενάλη, ή πρώτη αίτία της δυστυχίας του έγκάστηκε. Την παρκα, μέρισε ό καιρός. Μείναν ή αθλιότητα, ό ξεπεσμός, και γιλιόδες μικρές ταπεινές μαζωμένες όλες σέ μιάν έχτρα για την άδελφή.

Έτσι έφτασε τού σκοτεινό χαμηλοτάβανο καμαράκι να περιφύγγει μέσα τού δυό πλάσματα ύποπτα, έχτρικά και πεινασμένα. Δέν μπορούσαν να ύποφέρουν τού ένα τ' άλλο.

Έντός τους έβραζε ή κακία. Και τότε, σάν μείνανε ολόξενοι μεταξύ τους γίνηκε τού κακό.

Είνα χτήνος έξαγριωμένο όρμησε σέ μία γυναικία έπάνω σέ μία έξη, έτομω να τη σπάρει άν τού αντίσταχότανε. Τώρα τού ίδιο γτήνος φοβέριζε πώς θά πνίξη τού παιδί, μή λάχει κ' ό κλάμας τού τόν προδόσαν.

Έκείνη δέ θά τ'άφινε αυτό να γίνη, τού τού φοβέρου... θ' ανέβαινες έπάνω... και θά τέλειωες... Δέν τόκαμες. Είσαν ένα σκουπίδι...»

Κατέβηκε κοιτώντας τα σκαλιά να πάει για την κουζίνα. Σ' τού τελευταίο κάθισε να συνεφέρει. Είχε ένδεψη έτσι, ιονμιάς όλη η δύναμη της, την έγτρα, την κακία. Από την ταρχή έτρεψε.

«Ηθελε να βράσει λίγες πατίτες, τού μόνο πράμα πού της βρίσκουνται και να δώσει τού γυλό τούς αντί γάλα σ' τού μωρό.

Καθισμένη άντίκρυ σ' τού τζάκι με τα μάτια δοκρυμμένα απ' τόν κοπινό αυλούγιση πάλι τη δυστυχία της.

Γιατί να τού άνοιξη; Γιατί να τού κρύψει έτσι βαθιά τότε πού ήρε λυποτάχτης απ' τόν πόλεμο!

Πούδες να της τόλεγε και να τού πίστουμε πώς θάφτανε στην άναγκη να καταριέται τη στιγμή πούκρυψε τόν άδελφό της! Και μόνο μία φορά; Χίλι-άδες!... Τί ευτυχία άν είχε σκατωθεί εκεί σάν τούσους άλλους. Θα είχε να τόν κλείσει, να τόν θυμάται, άδελφόν όπως είσαν πριν. «Ογ έτα... και πάλι άν έφταναν αυτά πού τράβηξε τρία χρόνια σ' τη σειρά, μέρα με τη μέρα, στιγμή σ' τη στιγμή, και άς μη γίνονταν ή άμαρτία...

Κάθε φορά όταν άναθυμιούνταν την νύχτα πού νύηζε μουνγυρίζοντας έπάνω της σάν τού θεοι, ή καρδιά της σταματούσε. Ποιανού ό νους θά τού βάζε πώς τού λεπτό παιδί εκείνο, τού μωρού, φωνάζει κατάντησε έτσι! Ένα άγριό μιλ! Ένα ζώο χωρίς σκέψη, όλη παρ να βράει και κρυφτεί μην τύχει να τού βρουν!

Τού μυαλό της βρέθηκε γερό. Δέν της έφυγε. Βάστηξε τού αίσχης, τη φρίκη, τού μίσος τού άπεραντό. Έπειτα μετά την άμαρτία, τόν άγώνα να τού ξεφύγει. Της νύχτας τη λαχτάρα ό τόν ένιωθε τ' άγρυπνο μάτι πού την παραμόνευε γιομάτο ύποψια. Κάποτες — φρίκη! — κάτι πού σ'αγαμρό άκόμα.

Όταν πρωτόρθε άρρώστος, βράμικος, έκείνος, δέν ήξευρε τί να κάνει. Προσπαθούσε όσα μπορούσε να όνειρα φανεί τη ζωή τού τυρολοπόντικα πού απ' τού τούφο ζούσε. Σαμμένως, κάτω απ' τού πατάμα της κάμαρας μή λάχει κάνουν έρευνα και δέν προλαβε να κρυφτεί.

Φροντίσε αυτή για όλα. «Ας είσαν κ' άμαρτία. Η άναγκη όλα της τα δασκαλέψει. Για τού κοπινό τού μόνο πηγαινε παράγορα μή την δει κανένας νάμωρος για τού φανή! Έπειτα τις άνιες για τού φανή! Τού έκρυψε την άκρίβεια, τού μαρτύριο τού κόπομην μ' ήν τ' άκούει και τρωάζει.

Πόσες φορές έμνησκε νηστική για να δώσει κάτι παραπάνω εκείνου. Νά μην τόν νιώσει να πεινά!

«Υστερα με τόν καιρό και με τα χρόνια τασιωμένη από την πείνα, τα βράσανα, τη φτώγιά, έπτε μέσα της: Αν δέν τόν είχα εδω, έγώ μονάχη μου θά ναίκακα τού σπιτι, θάφτανε να δουλέψω κ' όγι έταί νάμει σ'αλάβα, δειμνίσιον τού σου...

Από την ώρα εκείνη πδωάξε γροπιασμένη τη σκέψη αυτή, τόν αποξένωσε. Τόν είδε σάν έγτρο άντίκρυ της. Σ' κάθε κατακομεταχείρησή του ή τυραννία καινούργια, ή σκέψη πάλι έρχονταν: «Αν δέν τόν είχα θάμουν λεύτερη... Δέ με μοιραζόουν τού ψωμί μου, θά τού τρώγα μονάχη...

Κι' έκείνος άργισε να την ύποπτεύεται. «Όλο θαρρούσε πώς κάτι τού έκρυβε. Τού μήτηκε ή ιδέα ότι κρατούσε τά λεπτά από τα πράματα πού πούλούσε τού σπιτιού. Κι' άκόμη πώς δέν της έδινε να φάγει.

Όλα τού φταίγανε, όλα! Κ' ή άφορμή για όλα αυτά κατάντησε να είναι εκείνη. Η μενάλη, ή πρώτη αίτία της δυστυχίας του έγκάστηκε. Την παρκα, μέρισε ό καιρός. Μείναν ή αθλιότητα, ό ξεπεσμός, και γιλιόδες μικρές ταπεινές μαζωμένες όλες σέ μιάν έχτρα για την άδελφή.

Έτσι έφτασε τού σκοτεινό χαμηλοτάβανο καμαράκι να περιφύγγει μέσα τού δυό πλάσματα ύποπτα, έχτρικά και πεινασμένα. Δέν μπορούσαν να ύποφέρουν τού ένα τ' άλλο.

Έντός τους έβραζε ή κακία. Και τότε, σάν μείνανε ολόξενοι μεταξύ τους γίνηκε τού κακό.

Είνα χτήνος έξαγριωμένο όρμησε σέ μία γυναικία έπάνω σέ μία έξη, έτομω να τη σπάρει άν τού αντίσταχότανε. Τώρα τού ίδιο γτήνος φοβέριζε πώς θά πνίξη τού παιδί, μή λάχει κ' ό κλάμας τού τόν προδόσαν.

Έκείνη δέ θά τ'άφινε αυτό να γίνη, τού τού φοβέρου... θ' ανέβαινες έπάνω... και θά τέλειωες... Δέν τόκαμες. Είσαν ένα σκουπίδι...»

Κατέβηκε κοιτώντας τα σκαλιά να πάει για την κουζίνα. Σ' τού τελευταίο κάθισε να συνεφέρει. Είχε ένδεψη έτσι, ιονμιάς όλη η δύναμη της, την έγτρα, την κακία. Από την ταρχή έτρεψε.

«Ηθελε να βράσει λίγες πατίτες, τού μόνο πράμα πού της βρίσκουνται και να δώσει τού γυλό τούς αντί γάλα σ' τού μωρό.

Καθισμένη άντίκρυ σ' τού τζάκι με τα μάτια δοκρυμμένα απ' τόν κοπινό αυλούγιση πάλι τη δυστυχία της.

Γιατί να τού άνοιξη; Γιατί να τού κρύψει έτσι βαθιά τότε πού ήρε λυποτάχτης απ' τόν πόλεμο!

Πούδες να της τόλεγε και να τού πίστουμε πώς θάφτανε στην άναγκη να καταριέται τη στιγμή πούκρυψε τόν άδελφό της! Και μόνο μία φορά; Χίλι-άδες!... Τί ευτυχία άν είχε σκατωθεί εκεί σάν τούσους άλλους. Θα είχε να τόν κλείσει, να τόν θυμάται, άδελφόν όπως είσαν πριν. «Ογ έτα... και πάλι άν έφταναν αυτά πού τράβηξε τρία χρόνια σ' τη σειρά, μέρα με τη μέρα, στιγμή σ' τη στιγμή, και άς μη γίνονταν ή άμαρτία...

Κάθε φορά όταν άναθυμιούνταν την νύχτα πού νύηζε μουνγυρίζοντας έπάνω της σάν τού θεοι, ή καρδιά της σταματούσε. Ποιανού ό νους θά τού βάζε πώς τού λεπτό παιδί εκείνο, τού μωρού, φωνάζει κατάντησε έτσι! Ένα άγριό μιλ! Ένα ζώο χωρίς σκέψη, όλη παρ να βράει και κρυφτεί μην τύχει να τού βρουν!

Τού μυαλό της βρέθηκε γερό. Δέν της έφυγε. Βάστηξε τού αίσχης, τη φρίκη, τού μίσος τού άπεραντό. Έπειτα μετά την άμαρτία, τόν άγώνα να τού ξεφύγει. Της νύχτας τη λαχτάρα ό τόν ένιωθε τ' άγρυπνο μάτι πού την παραμόνευε γιομάτο ύποψια. Κάποτες — φρίκη! — κάτι πού σ'αγαμρό άκόμα.

Όταν πρωτόρθε άρρώστος, βράμικος, έκείνος, δέν ήξευρε τί να κάνει. Προσπαθούσε όσα μπορούσε να όνειρα φανεί τη ζωή τού τυρολοπόντικα πού απ' τού τούφο ζούσε. Σαμμένως, κάτω απ' τού πατάμα της κάμαρας μή λάχει κάνουν έρευνα και δέν προλαβε να κρυφτεί.

Φροντίσε αυτή για όλα. «Ας είσαν κ' άμαρτία. Η άναγκη όλα της τα δασκαλέψει. Για τού κοπινό τού μόνο πηγαινε παράγορα μή την δει κανένας νάμωρος για τού φανή! Έπειτα τις άνιες για τού φανή! Τού έκρυψε την άκρίβεια, τού μαρτύριο τού κόπομην μ' ήν τ' άκούει και τρωάζει.

Πόσες φορές έμνησκε νηστική για να δώσει κάτι παραπάνω εκείνου. Νά μην τόν νιώσει να πεινά!

«Υστερα με τόν καιρό και με τα χρόνια τασιωμένη από την πείνα, τα βράσανα, τη φτώγιά, έπτε μέσα της: Αν δέν τόν είχα εδω, έγώ μονάχη μου θά ναίκακα τού σπιτι, θάφτανε να δουλέψω κ' όγι έταί νάμει σ'αλάβα, δειμνίσιον τού σου...

Από την ώρα εκείνη πδωάξε γροπιασμένη τη σκέψη αυτή, τόν αποξένωσε. Τόν είδε σάν έγτρο άντίκρυ της. Σ' κάθε κατακομεταχείρησή του ή τυραννία καινούργια, ή σκέψη πάλι έρχονταν: «Αν δέν τόν είχα θάμουν λεύτερη... Δέ με μοιραζόουν τού ψωμί μου, θά τού τρώγα μονάχη...

Κι' έκείνος άργισε να την ύποπτεύεται. «Όλο θαρρούσε πώς κάτι τού έκρυβε. Τού μήτηκε ή ιδέα ότι κρατούσε τά λεπτά από τα πράματα πού πούλούσε τού σπιτιού. Κι' άκόμη πώς δέν της έδινε να φάγει.

Όλα τού φταίγανε, όλα! Κ' ή άφορμή για όλα αυτά κατάντησε να είναι εκείνη. Η μενάλη, ή πρώτη αίτία της δυστυχίας του έγκάστηκε. Την παρκα, μέρισε ό καιρός. Μείναν ή αθλιότητα, ό ξεπεσμός, και γιλιόδες μικρές ταπεινές μαζωμένες όλες σέ μιάν έχτρα για την άδελφή.

Έτσι έφτασε τού σκοτεινό χαμηλοτάβανο καμαράκι να περιφύγγει μέσα τού δυό πλάσματα ύποπτα, έχτρικά και πεινασμένα. Δέν μπορούσαν να ύποφέρουν τού ένα τ' άλλο.

Έντός τους έβραζε ή κακία. Και τότε, σάν μείνανε ολόξενοι μεταξύ τους γίνηκε τού κακό.

Είνα χτήνος έξαγριωμένο όρμησε σέ μία γυναικία έπάνω σέ μία έξη, έτομω να τη σπάρει άν τού αντίσταχότανε. Τώρα τού ίδιο γτήνος φοβέριζε πώς θά πνίξη τού παιδί, μή λάχει κ' ό κλάμας τού τόν προδόσαν.

Έκείνη δέ θά τ'άφινε αυτό να γίνη, τού τού φοβέρου... θ' ανέβαινες έπάνω... και θά τέλειωες... Δέν τόκαμες. Είσαν ένα σκουπίδι...»

Κατέβηκε κοιτώντας τα σκαλιά να πάει για την κουζίνα. Σ' τού τελευταίο κάθισε να συνεφέρει. Είχε ένδεψη έτσι, ιονμιάς όλη η δύναμη της, την έγτρα, την κακία. Από την ταρχή έτρεψε.

«Ηθελε να βράσει λίγες πατίτες, τού μόνο πράμα πού της βρίσκουνται και να δώσει τού γυλό τούς αντί γάλα σ' τού μωρό.

Καθισμένη άντίκρυ σ' τού τζάκι με τα μάτια δοκρυμμένα απ' τόν κοπινό αυλούγιση πάλι τη δυστυχία της.

Γιατί να τού άνοιξη; Γιατί να τού κρύψει έτσι βαθιά τότε πού ήρε λυποτάχτης απ' τόν πόλεμο!

Πούδες να της τόλεγε και να τού πίστουμε πώς θάφτανε στην άναγκη να καταριέται τη στιγμή πούκρυψε τόν άδελφό της! Και μόνο μία φορά; Χίλι-άδες!... Τί ευτυχία άν είχε σκατωθεί εκεί σάν τούσους άλλους. Θα είχε να τόν κλείσει, να τόν θυμάται, άδελφόν όπως είσαν πριν. «Ογ έτα... και πάλι άν έφταναν αυτά πού τράβηξε τρία χρόνια σ' τη σειρά, μέρα με τη μέρα, στιγμή σ' τη στιγμή, και άς μη γίνονταν ή άμαρτία...

Κάθε φορά όταν άναθυμιούνταν την νύχτα πού νύηζε μουνγυρίζοντας έπάνω της σάν τού θεοι, ή καρδιά της σταματούσε. Ποιανού ό νους θά τού βάζε πώς τού λεπτό παιδί εκείνο, τού μωρού, φωνάζει κατάντησε έτσι! Ένα άγριό μιλ! Ένα ζώο χωρίς σκέψη, όλη παρ να βράει και κρυφτεί μην τύχει να τού βρουν!

Τού μυαλό της βρέθηκε γερό. Δέν της έφυγε. Βάστηξε τού αίσχης, τη φρίκη, τού μίσος τού άπεραντό. Έπειτα μετά την άμαρτία, τόν άγώνα να τού ξεφύγει. Της νύχτας τη λαχτάρα ό τόν ένιωθε τ' άγρυπνο μάτι πού την παραμόνευε γιομάτο ύποψια. Κάποτες — φρίκη! — κάτι πού σ'αγαμρό άκόμα.

Όταν πρωτόρθε άρρώστος, βράμικος, έκείνος, δέν ήξευρε τί να κάνει. Προσπαθούσε όσα μπορούσε να όνειρα φανεί τη ζωή τού τυρολοπόντικα πού απ' τού τούφο ζούσε. Σαμμένως, κάτω απ' τού πατάμα της κάμαρας μή λάχει κάνουν

ΖΩΕΣ ΞΕΧΑΡΒΑΛΩΜΕΝΕΣ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

Η ΚΟΛΕΤ Δ. απελάμβανε πλήρη ανεξαρτησία στη φοιτητική της ζωή πριν απ' τον πόλεμο. Οι γονείς της είχαν χωρίσει. Επειδή η μητέρα της υπέφερε από μία νευρική ασθένεια, την αναστροφή των παιδιών είχε αναλάβει ο πατέρας, μεγαλοβιομήχανος με πλατείες ιδέες και ήθη όχι και τόσο αυστηρά.

Η Κολέτ ζούσε στο Παρίσι, στο Καρτιέ-Λατέν, σ' ένα μικρό δωμάτιο που είχε νοικιάσει μαζί με δύο φίλες της. Ήταν η συνέντευξη μιας ολοκληρωμένης συμφορίας που έπιστευε στην απόλυτη ελευθερία του πνεύματος και της ψυχής, στην ισοτιμία των φύλων, στο δικαίωμα κάθε όντος να διαδέχεται τον εαυτό του όπως ήθελε, που περιφρονούσε τις προλήψεις κ.τ.λ. Ο έρωας και η φτώχεια ήταν οι δύο πόλοι γύρω απ' τους οποίους περιστρέφονταν οι νεαρές αυτές υπάρξεις. Ατυμώφωνα ευπαθή, άλλως τε, εργασίας και θάρρους μπουστά στη φτώχεια, γεμάτη ελλεικρινή φιλία. Καμιά κακία, αλλά και κανείς περιορισμός.

Ήταν η θέλησις της Κολέτ: να ζήσει μόνη της. Και ο πατέρας της δεν είχε αντισταθεί. Αν οι γονείς της δεν έχοιχαν, αν ήταν κοντά της για να της πουν: «Κολέτ, πρόσεχε, αν είχε μία οικογένεια, η ζωή της θα ήταν εντελώς διαφορετική».

Ήταν ξαθνή και ρόδινη, πάντα γελαστή, έξυπνη, αλλά χωρίς ιδιαίτερη καλωσύνη για τους όμοιους της. Πολύ εργαίστρια, αγαπώντας την καλοπέραση, υπέφερε υπομονετικά την σημερινή στενοχωρία με τη σκέψη πως δεν θα διακοσμούσε πολύ και στη φοιτητική της ζωή φερώντιζε περισσότερο να περάσει τον καιρό της ελεύθερα και εύθιμα περιμένοντας ένα καλό γάμο, παρά να εξασφαλίσει το μέλλον της αποσπώντας το δολοχαιδισμό.

Η Κολέτ γινόταν μία μέρα ένα Αυστριακό φοιτητή. Ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερη της. Ασχολήθηκε αλλά εξαιρετικά εύθυμη, έγινε γρήγορα το εδίοιο της συντροφιάς. Συμμετείχε στη φτώχεια και εύθυμη ζωή. Η οικογένειά του ήταν πλούσια αλλά του είχε διακόψει τα επδόματα.

Ερωτεύθηκε την Κολέτ, ζωντανή ενσάρκωση της νεότητας, μ' όλη την όρμη του μετωμαμένου άνδρα που έχουν κουράσει οι πολλές περιπέτειες. Έκείνη, γελώντας με τα αδόκιματά του, που δεν συμπεριζόταν καθόλου, παίζοντας με τη φωτιά, αλλά αποφασισμένη πρό πάντας να δείξει πως είναι «ελεύθερη», πήγαινε στο σπίτι του με μία συνάδελφό της.

Επαιναν το ταύ, συζητούσαν για φιλοσοφία, θρησκεία, βιολογία, κλπ, έκαναν μουσική, φέρονταν. Η Κολέτ διασκεδάζε. Αλλά μία μέρα, η συνάδελφός της δεν μπόρεσε νάρθει. Η Κολέτ βρέθηκε μόνη με τον θαυμαστή της. Κεντημένος από τη φιλοδοξία της και παρ' όλη την αντίστασή και την απέχθειά του, ο Αυστριακός την έκανε βίαια έρωσά του. Λίγο καιρό αργότερα, η Κολέτ ένοιωσε πως ήταν έγκυος.

Ξέσπασε ο πόλεμος. Ο Αυστριακός απέστειλε σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Η Κολέτ αναγκάστηκε ν' αντιμετωπίσει μόνη την προσοχή της μητρότητας. Ο πατέρας της, ζυγνώντας λίγο άργα απ' την αμεμηνία του, έθεώρησε πως ελάφρυνε τις τύψεις του με τ' να καταρρασή την ένοχο και ν' απάσχει κάθε σχέση μαζί της. Άς κάνει όποιος θέλει! Άλλως τε, με τις αναταραχές που έπρεπε σ' κάθε έδραση ο πόλεμος, με την πτώση των ελπίσεων του, ευρίσκει προτιμότερο να υπερασπιστεί το πορτοφόλι του.

Η μικρή ομάδα των φοιτητών φίλων είχε διασκορπισθεί. Οι νέοι είχαν φύγει στρατιώτες. Οι νέες είχαν γυρίσει στα σπίτια των, στην επαρχία όπου υπηρετούσαν ως νοσοκόμες. Η Κολέτ έζησε άρεσ δραματικές. Έγκαταλειμμένη από όλους, χωρίς επάγγελμα, χωρίς χρήματα, αγωνίσθηκε όπως μπορούσε, βέγγικη κάθε εργασία ως την ημέρα που έφερε στον κόσμο ένα κο-

ρίτσάκι. Αργότερα ομολογούσε πως δεν είχε καταλάβει ποιά δύναμις την είχε κρατήσει απ' την αυτοκτονία. Αλλά όταν το παιδί γεννήθηκε δεν σκέφθηκε πιά να πεθάνει. Παρά τη νεότητά της, η Κολέτ δείχνει καλή και θαρρετή μητέρα. Το παιδί δεν υπέφερε. Για να προστατεύσει τη μικρή, εύθραυστη ζωή που είχε την τρέλλα να φέρη στη γη, η Κολέτ μπόρεσε να επ-

γάτησε ποτέ τον σύζυγό της. Η πρώτη φυσική συνάφεια την είχε απομακρύνει για πάντα απ' αυτόν. Έκείνος την αγαπούσε δυνατά, αλλά με τον δικό του τρόπο. Πολύ άπτομος και αυταρχικός, δεν μπόρεσε να την κερδίσει περισσότερο μετά τον γάμο τους. Μέσα στην πολυτέλεια και τις διασκεδάσεις, η Κολέτ έσπευε λοιπόν την ψυχική της απελπισία, το κακό της καρδιάς



βόλη στον εαυτό της δια τις στερήσεις της, την άδεια, την πείνη. Όταν η κόρη της ήταν δέκα ετών, ένας άλλος άνδρας εμφανίστηκε στη ζωή της. Ήταν νέος, άρρεος, προικισμένος μ' όλα τα προτερήματα που έλειπαν από τον σύζυγό της. Η φαντασία της νεαρής γυναίκας, η άδεια της για τη ζωή μέσα στα τόσα πλούτια, που θα έδινε ο άνδρας, την έλκυαν απ' την πρώτη στιγμή.

Ήξερε να της πει τις λέξεις που κέρδιζαν την εμπιστοσύνη της. Τού φανέρωσε λίγο-λίγο την μυστική πίκρα της ζωής της, βρίσκοντας μία απροσδόκητη γλυκύτητα σ' αυτή τη φιλία. Αυστασιασμένη, άρχισε πάλι να ζει, να ελπίζει. Έκείνος πάλι, την αγάπησε πιο βαθιά απ' ό,τι θα περίμενε κανείς από τον κόφιό αυτόν άνθρωπο, που ήταν συνηθισμένος στις εύκολες κατακτήσεις και που είχε ήδη όλα τα εμπόδια να

της, την άδεια, την πείνη. Όταν η κόρη της ήταν δέκα ετών, ένας άλλος άνδρας εμφανίστηκε στη ζωή της. Ήταν νέος, άρρεος, προικισμένος μ' όλα τα προτερήματα που έλειπαν από τον σύζυγό της. Η φαντασία της νεαρής γυναίκας, η άδεια της για τη ζωή μέσα στα τόσα πλούτια, που θα έδινε ο άνδρας, την έλκυαν απ' την πρώτη στιγμή.

Ήξερε να της πει τις λέξεις που κέρδιζαν την εμπιστοσύνη της. Τού φανέρωσε λίγο-λίγο την μυστική πίκρα της ζωής της, βρίσκοντας μία απροσδόκητη γλυκύτητα σ' αυτή τη φιλία. Αυστασιασμένη, άρχισε πάλι να ζει, να ελπίζει. Έκείνος πάλι, την αγάπησε πιο βαθιά απ' ό,τι θα περίμενε κανείς από τον κόφιό αυτόν άνθρωπο, που ήταν συνηθισμένος στις εύκολες κατακτήσεις και που είχε ήδη όλα τα εμπόδια να

Όσοτος δεν ήταν ευτυχισμένη. Δεν α-

ποχαρούν μπροστά στη γοητεία του. Η Κολέτ άντετάθηκε πολύ καιρό, αν και η καρδιά της την ώθησε σ' αυτόν. Αλλά, στο τέλος, έγιναν έρασσοι.

Μετά ένα χρόνο, ο Αυστριακός πέθανε ξαφνικά. Άφησε όλη του την περιουσία στην κόρη του που θα κληδονούσε η γυναίκα του.

Για πρώτη φορά, η Κολέτ γνώριζε την πραγματική ευτυχία. Μετά το πένθος της, παντρεύτηκε τον έραστή της και ζούσε πια ανάμεσα στον έρωτα του συζύγου της και στην λατρεία του παιδιού της. Πλούσια, περιστοιχισμένη από αγάπη, αυτή που δεν είχε παύσει να σκέπτεται τον εαυτό της και μόνο τον εαυτό της, ένοιωσε τώρα εκπληρωμένη κάθε της όνειρο. Δεν είχε καμιά έννοια. Η περιουσία του πρώτου συζύγου της, φανόταν ανεξάντηλη. Η Κολέτ επέτρεψε στον εαυτό της τις πιο πολυέσυχες τράλλες, ανέστρεψε από την πριγκιπική ζωή του σπιτιού της. Αγόρασε ένα γιγάντιο το γύρο του κόσμου με μία συντροφιά εύθυμων φίλων. Αγόρασε έναν ιστορικό πύργο που της άρεσε. Οι υποδοχές της ανατάσαναν το Παρίσι. Οι τουαλέτες, τα κοσμήματά της, ήταν αναρίθμητα. Η κόρη της έπαινε την πιο φροντισμένη μορφή με τους καλύτερους δασκάλους. Έπειτα η Κολέτ και ο δεύτερος σύζυγός της άρχισαν να παίζουν. Στις κορβές, στο Μόντε-Κάρλο, στα κρυφά χαρτοπαίγνια. Έτσι, και οι πιο γερές περιουσίες κλονίζονται. Την ημέρα που η Κολέτ ανέληφθη πως η αμεμηνία της είχε λυγιστεί σημαντικά το κεφάλαιο που είχε αφήσει ο πρώτος της σύζυγος, θέλησε να περιορίσει τα έξοδά της. Αλλά έγινε δύσκολο να σπάσει κανείς τέτοιου είδους συνήθειες. Ανέβηκαν διαρκώς για την επαύριο τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις. Έπειτα, οι συμπεριφορές, φίλοι συμβούλευσαν υποθετικές χρημάτων που θα επέφεραν επανορθώσεις. Αδελφότης ή ανυμία, οι κερδοσκοπίες αυτές είχαν ένα τέλος αντίθετο αποτέλεσμα. Η πτώση τώρα γινόταν πιο γρήγορη.

Η Κολέτ, επί τέλους, είχε μία έκρηξη δραστηριότητας, λυγισμένη τα έξοδά της ζωής της, έπουλυνε τον πύργο, το γιγάντιο, ένα μέρος από τα κοσμήματά της, προσπαθώντας να ξανακάνει την σπαταλημένη περιουσία με το μικρό κεφάλαιο που έσχημάτισε απ' αυτές τις πωλήσεις. Αγόρασε ένα οικόπεδο, έκτισε ένα σπίτι εισοδηματικό, αλλά είχε να κάνει με άσυνειδητους ανθρώπους, που την έκλησαν. Έβριζε τα κεφάλαιά της διαδοχικά σ' ένα κατάστημα αυτοκινητών, σ' ένα κινηματογράφο των πρόσθετων, σ' ένα αγρόκτημα. Χωρίς καλές συμβουλές, χωρίς καλή βοήθεια, μη έχοντας καμιά ουσιαστική ιδέα από υποθέσεις, έβριζε το μικρό της κεφάλαιο να λυγιστεί διαρκώς, ως που μία μέρα δεν της απέμεινε πια τίποτα. Τό πράγμα είχε διαρκέσει πάντα χρόνια. Πέντε χρόνια τρέλλας, έπειτα δόξιος αγώνες, είχαν καταβροχθίσει την περιουσία του σπιτιού.

Έπρεπε να εργασθούν. Αλλά η Κολέτ είδε γρήγορα πως ο άρρεος σύζυγός της δεν ήξερε τίποτα άλλο παρά να χορεύει και να γυαλίζει τα νύχια του και ότι έπαιζε και που είχε ήδη όλα τα εμπόδια να

Η Κολέτ, επί τέλους, είχε μία έκρηξη δραστηριότητας, λυγισμένη τα έξοδά της ζωής της, έπουλυνε τον πύργο, το γιγάντιο, ένα μέρος από τα κοσμήματά της, προσπαθώντας να ξανακάνει την σπαταλημένη περιουσία με το μικρό κεφάλαιο που έσχημάτισε απ' αυτές τις πωλήσεις. Αγόρασε ένα οικόπεδο, έκτισε ένα σπίτι εισοδηματικό, αλλά είχε να κάνει με άσυνειδητους ανθρώπους, που την έκλησαν. Έβριζε τα κεφάλαιά της διαδοχικά σ' ένα κατάστημα αυτοκινητών, σ' ένα κινηματογράφο των πρόσθετων, σ' ένα αγρόκτημα. Χωρίς καλές συμβουλές, χωρίς καλή βοήθεια, μη έχοντας καμιά ουσιαστική ιδέα από υποθέσεις, έβριζε το μικρό της κεφάλαιο να λυγιστεί διαρκώς, ως που μία μέρα δεν της απέμεινε πια τίποτα. Τό πράγμα είχε διαρκέσει πάντα χρόνια. Πέντε χρόνια τρέλλας, έπειτα δόξιος αγώνες, είχαν καταβροχθίσει την περιουσία του σπιτιού.

Έπρεπε να εργασθούν. Αλλά η Κολέτ είδε γρήγορα πως ο άρρεος σύζυγός της δεν ήξερε τίποτα άλλο παρά να χορεύει και να γυαλίζει τα νύχια του και ότι έπαιζε και που είχε ήδη όλα τα εμπόδια να

Όσοτος δεν ήταν ευτυχισμένη. Δεν α-

Το κατόρθωμα της

Έλισάβετ Λιόν

ΚΑΤΕΡΙΨΕ ΤΟ

Η ΓΑΛΛΙΑΣ αεροπόρος Έλισάβετ Λιόν, κατέριψε προχθές το γυναικίον παγκόσμιον ρεκόρ διαρκείας πτήσεως, τ' όποιον από τον Αύγουστο του 1932 όδύδεις ζχε διηγήθ' ν' αποσπάζη από την κάτοχον του 'Αμέλεια 'Ηρχαρτ, η όποια τό απέκτησε κατά την πτήση της από Λος 'Αντζελες εις Νέαν 'Υόρκην (3.939 χιλιάμ.).

Η Λιόν προσεγείωθ' εις 'Αμπσπζάν ('Ινδία') 100 χιλιάμ. ανατολικώς της Μπαόσα, άρου διέτρεξε κατ' εύθειαν γραμμήν 4.150 χιλιάμετρα, έκκινήσασα από τό 'Ισπρ της Ν. Γαλλίας και υπερβάνσα ούτω κατά 221 χιλιάμ. τό ρεκόδ της 'Ηρχαρτ.

Η Έλισάβετ Λιόν, νεασά πύλτος, είναι εις τό έξης μεγάλη αεροπόρος, κάτοχος παγκόσμιου ρεκόρ.

Αλλά ποιά είναι αυτή η Έλισάβετ Λιόν; Η Έλισάβετ Λιόν είναι μία μικρή έπαρχιώτοπούλα, που έμεγάλωσεν εις τό Παρίσι.

Απο μικρή είχε δείξει άποστροφήν εις τά άπλά παιδικά παιχνίδια καί άγάπην διά τά ρεκόρ. Καί έταν έμεγάλωσεν άνωτά, ώστε νά έκτελή τάς άποφάσεις της, άνεκύνωσεν εις τούς καταπλήκτους γονείς της :

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Οι 'Αμερικανοί δεν είναι μόνον παράξενοι εις την ζωήν των, αλλά έννοισιν και μετά τών θανάτων των να άρριον ίσσην της παραθέσεώς των. Τό παράδειγμα τού Φόρντ Ουόλτερσν είναι χαρακτηριστικόν.

Ο Φόρντ Ουόλτερσν ελγεν έπικονισθή 'βασιλεύς των στυλογράφων' και από την βιομηχανίαν αυτήν είχαν άποκτήσει τεραστίαν περιουσίαν.

Όταν όμως πού ήμερών άπέμεινεν εις την διαθήκην του ώριφεν όπως ο υιός του λάβη 70 μόνον δολάρια, ό δέ υιός του υιού του όλην την ύπόλοιπον περιουσίαν, άναρχομένην εις 5 εκατομμύρια δολάρια. Κατά τήν άποφάσιν ο υιός Ουόλτερσν σκέπτεται νά προσβάλη την διαθήκην του, έχχόμενος ούτω εις αντίθεσιν με τόν ίδιον αούτό υιόν.

ΠΕΡΙΕΡΙΑ ΛΑΪΚΑ ΕΘΙΜΑ

Πώς παντρεύονται σέ μερικά χωριά της Αυστρίας

Σ Α όρεινά χωριά της Αυστρίας, μάλλον περισταίνουν τη νικηφόρο δύναμι του κρύου απ' τούς αυτοκινητοφόρους και τις σιδηροδρομικές γραμμές, διατηρούνται μέχρι σήμερον μερικά λαϊκά έθιμα που δέχονταν τον δυνατόν του Αυστριακού χωρικού με τις παλιές, τις παπάρχαιες γεωμετρικές παραδόσεις, με την άρχαία θρησκεία, Π. χ. με ταξύ των Χριστουγεννίων και των Φώτων, κατά τις ύγρες γεωμετρικές νύκτες έμ-

ήλιου και συχνά ανάμεσα στους ήπιους έμφανίζεται μία ψηλή μορφή με μακρά γένεια στην όποια δεν είναι δύσκολο ν' αναγνωρίση κανείς τον πατέρα των θεών των άρχαίων Γερμανών, τόν Βόταν.

Τήν παραμονή του 'Αγίου Νικολάου, πάλι, σ' όλη την Αυστρία είναι έθιμο να κατάρ τις ύγρες γεωμετρικές νύκτες έμ-

ήλιου και συχνά ανάμεσα στους ήπιους έμφανίζεται μία ψηλή μορφή με μακρά γένεια στην όποια δεν είναι δύσκολο ν' αναγνωρίση κανείς τον πατέρα των θεών των άρχαίων Γερμανών, τόν Βόταν.

Τήν παραμονή του 'Αγίου Νικολάου, πάλι, σ' όλη την Αυστρία είναι έθιμο να κατάρ τις ύγρες γεωμετρικές νύκτες έμ-



φονίζονται κάτι περίεργα διαβολάκια, κάτι παραπλήσια με τούς δικούς μας καλλιμαζάρους, καλά και κακά πνεύματα, που τρομάζουν τούς ανθρώπους. Τόν άγώνα μεταξύ χειμώνος και άνοιξεως περισταίνουν πάλι σ' όλο τό Σαλτοκάμμεργκνιτ, άλλα κακά πνεύματα που άγόρια και κορίτσια προσπαθούν νά διώξουν. Τρελλές ήπιασείς, που παίζεται ακόμη σήμερον στα χωριά του τό καλοκαίρι και διάφορα παιχνίδια ήπια-

συνδεόμενος από ένα διάβολο και νά μοιράζη δώρα ή ξύλο στα παιδιά. Στο πρόσαιο τού 'Αγίου Νικολάου δεν είναι πάλι δύσκολο νά αναγνωρίση κανείς τόν Βόταν. Αλλά αυτό που είναι πολύ χαρακτηριστικό, είναι τό παιχνίδι της Νύφης, μακρινή άήχησις της άρπαγής των γυναικών υπό των άρχαίων Γερμανών, που παίζεται ακόμη σήμερον στα χωριά του τό καλοκαίρι και διάφορα παιχνίδια ήπια-

ήλιου και συχνά ανάμεσα στους ήπιους έμφανίζεται μία ψηλή μορφή με μακρά γένεια στην όποια δεν είναι δύσκολο ν' αναγνωρίση κανείς τον πατέρα των θεών των άρχαίων Γερμανών, τόν Βόταν.

Τήν παραμονή του 'Αγίου Νικολάου, πάλι, σ' όλη την Αυστρία είναι έθιμο να κατάρ τις ύγρες γεωμετρικές νύκτες έμ-

ήλιου και συχνά ανάμεσα στους ήπιους έμφανίζεται μία ψηλή μορφή με μακρά γένεια στην όποια δεν είναι δύσκολο ν' αναγνωρίση κανείς τον πατέρα των θεών των άρχαίων Γερμανών, τόν Βόταν.

ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΗΡΧΑΡΤ

— Θα γίνω αεροπόρος. Και ήρχισε νά συλλάβη εις τά αεροδρόμια, όπου άρχικώς μέν έθαύμαζε τούς άλλους, άργότερα δέ ή ίδια γινόταν τό άντικείμενον τού θαύμασμού τού κοινού με τάς τολμήσας άεροστράτας της.

Τό ζήλωμά της απέκτησε τόν Δεκέμβριον τού 1936.

Αργότερα κατάρωσε ν' άποκτήσ' και ίδιόν της άεροπλάνον, όποτε έπεδόθη ακινωδώς εις τό άγαπήτων της σπόρ.

Περιοδικώς έκτελείσε πολλές πτήσεις με έπιτυχίας: Παρίσι-Λονδίον και έπιστροφή, Παρίσι-Ρώμη-Παρίσι, και την θην 'Απολλίου προσέδωκε την κοινήν προσοχήν με τη' ώραίαν της προσπάθειαν: Παρίσι-Τύνις-Παρίσι, άνευ υιούμοδ, με νικητηρήν προσέγγισιν εις τό αεροδρόμιον Λε Μιουρζέ, μετά πτήσιν 14 ώρων και 18 λεπτών.

Μετά τάς έπιτυχίας της αούας ή μεγάλη της φιλοδοξία ήτο νά καταστήσ' τό ρεκόρ πτήσεως διαρκείας, που κατείχον ή 'Αμέλεια 'Ηρχαρτ, ή έξαπρετική αυτή ήτοιματή γυναίκα, που τόσο προάρας έχάσθηκε.

Καί τό επέτυχεν.

ΜΠΥΡΑ ΑΝΗ ΝΕΡΟΥ

Πρό ήμερών εις ένα χωριόν της Βαυαρίας συνέβη τό σπανιότατον φαινόμενον της στερεινέσεως όλων των φρεάτων και πηγών τού χωριού. Οι κάτοικοι κατελήφθησαν τότε υπό άσυνήθους, μη γνωρίζοντες πως νά λύσουν τό πρόβλημα τού νερού, που έπείθετο ένότιόν των. Τότε ένας από τούς χωρικούς έπρότεινε όπως αντί νερού πλύνουν... τρέπον, ό όποιος είναι και τό κυριώτερον ποτόν της περιοχής. Κατ' αυτόν τόν τρόπον έλθόνταν διό πρόβλημα: πρώτον τού νερού και δεύτερον τό της διαθεσεως της μάρας, της όποιας τό έμποριον τελευτάσας είχε σημειώσει άρκετά άνησυχτηρήν πτώσιν. Σχετικώς αναγράφεται ότι ή κατανώσις εις τό μέρος έκείνο έπενταπλασιάσθη.

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΕΣΩΡΟΥΧΩΝ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

